PROMIN

ПРОМІНЬ

РІК XIV СЕРПЕНЬ, 1973 ЧИСЛО 8

Second Class Mail Registration Number 1925

ПРОМІНЬ

РІК XIV СЕРПЕНЬ, 1973 Ч. 8

Виходить раз у місяць

Видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Редагує Редакційна Колегія

Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

PROMIN

No. 8 AUGUST, 1973 VOL. XIV

Monthly Publication

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

Edited by Editorial Committee

NATALIA KOHUSKA — Editor

Передплата в Канаді	$6.00
Передплата до інших країн	6.00
Поодиноке число	60

Передплату висилати на адресу:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

Subscription in Canada	$6.00
Subscription in other countries	6.00
Single copy	60

Address:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

ДО УВАГИ ДОПИСУВАЧАМ:

Не поміщені дописи редакція не звертає, хіба за спеціяльним, згори зазначеним застереженням. На зворот фотографій, надісланих для виробу кліше треба заадресувати коверту, наклеїти вартість поштових марок і вислати разом з фотографіями.

В ЦІМ ЧИСЛІ:

	Стор.
Г. Мазуренко — Мати Божа	1
У змагу за майбутнє	1
Головний З'їзд Союзу Українок Канади	2
Ганна Янішевська — Переслідування діячів культури в сучасній Україні	3
Марія Квас — Пансіон ім. Івана Франка	8
Присутня — Ювілей д-р Зої Плітас	9
Левко Ромен — У дні знаменні ювілею	10
Галина Михальчук — Підсумок праці проекту відділу Г. Барвінок у Монтреалі	11
Леонід Мосендз — Засів	13
Documenting Your Heritage	13
У користь музейної Фундації	17
Відділ для дітей	19
Громадська і родинна хроніка	20
Річні звіти відділів	28
Домашне господарство	32
Квіти незабутнім	33
При праці для „Променя"	34

НА ОБКЛАДИНЦІ: — чудова кераміка.

ОДЕРЖАНІ КНИЖКИ

СЛОВО — збірник українських письменників. Накладом Українських письменників у Канаді „Слово", 12820-93 Ст., Едмонтон, Альберта. 1973.

— — — — —

МИХАЙЛО ПЕТРІВСЬКИЙ — Мрії сльозами облиті. Оповідання з життя українських піонерів і іміґрантів в Канаді. Вінніпеґ - Торонто, 1973.

— — — — —

П'ЄСИ ДЛЯ МОЛОДІ — з літературного конкурсу Союзу Українок Канади. Едмонтон, 1973.

— — — — —

НЕСТОР ДМИТРІВ — Канадійська Русь — Подорожні спомини. Українська Вільна Академія Наук. Джерела до історії українців Канади. Ч. І, Вінніпеґ, 1972.

ВИДАННЯ, ЯКІ МОЖНА НАБУТИ В ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Ukrainian Embroidery Desions and Stitches — by N. Ruryk	$6.00
ВИДАТНІ ЖІНКИ УКРАЇНИ — проф. д-р Н. Полонська Василенко. Стор. 160. Ціна	$6.00
НА КРИЛАХ ПІСЕНЬ — Збірник пісень на слова Лесі Українки. Ювілейне видання — містить ноти на 27 пісень. Ціна	$10.00
50-річчя ЗДОБУТТЯ ГРОМАДСЬКИХ ПРАВ УКРАЇНСЬКОЇ ЖІНКИ — Др. Г. Янішевська	$0.75
ТРИ СИЛЬВЕТКИ — Л. Білецький	$1.50
У ГОРАХ КАРПАТАХ — М. Ломацький	$3.50
ГОМІН ГУЦУЛЬСЬКОЇ ДАВНИНИ — М. Ломацький	$3.50
БЛИСКУЧА ЗОРЯ — Митрополит Іларіон	$0.50
Я ВЕРНУСЯ — О. Крамар	$0.50
ОСТАННІЙ ПРОРОК — Л. Мосендз	$6.00
УКРАЇНСЬКІ ХРЕСНІ ІМЕНА — Р. Гаук	$1.00
НАВЧАЙМО ДІТЕЙ СВОЇХ УКР. МОВИ — Митрополит Іларіон	$0.20
РЕЛІГІЙНІ МОТИВИ В ТВОРЧОСТИ Л. УКРАЇНКИ — Н. Когуська	$0.50
УКРАЇНСЬКА ЖІНКА В ХОРЕОГРАФІЇ — М. Пастернакова	$3.00
ЧВЕРТЬ СТОЛІТТЯ — в твердій оправі	$2.50
— в м'якій оправі	$1.50
ПРОГРАМА НАВЧАННЯ У ДИТЯЧИХ САДОЧКАХ	$1.50
ПРОГРАМА НА РІЗДВ'ЯНИЙ КОНЦЕРТ	$1.00
ПРОГРАМА НА ДЕНЬ МАТЕРІ	$1.50
ПРОГРАМА НА СВЯТОЧНУ АКАДЕМІЮ Л. УКРАЇНКИ І О. КОБИЛЯНСЬКОЇ	$1.00
ПРОГРАМА ДЛЯ МОЛОДШИХ ВІДДІЛІВ СУМК	$2.00
ПРОГРАМА НА СВЯТО КНИЖКИ	$1.00

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA
A25, 11024 - 82 Avenue
Edmonton, Alberta, Canada
T6G 0T2

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada.

ПРОМІНЬ

Vol. XIV СЕРПЕНЬ, 1973 Ч. 8

У змагу за майбутнє

Про українців, як одну з етнічних груп Канади існує опінія в урядових колах Канади, що це найсильніше зорганізована і здисциплінована група, яка змагає за своє майбутнє, тоб то за збереження своєї ідентичности. І хоч про це голосно не говориться, то такий погляд існує, хоч уряд Канади знає, що українців чисельно перевищують німці та італійці, які постійно прибувають до Канади як нові еміґранти.

Очевидно, що опінія, створена про українців серед наших співгорожан є позитивним фактом в нашу сторону. Напр. дехто з етнічних груп завидує українцям і ставить їх за приклад доброї зорганізованости та активности, мовляв: українці вивчають свою мову, плекають свою культуру, мають свою церкву, свої українські школи, домоглись навчання української мови в державних школах, викладають українську літературу та історію у славістичних відділах при університетах, мають свої численні організації, скликають свої конференції, з'їзди, конґреси, мають свою пресу, свої музеї та свої інституції — одним словом українці в Канаді становлять одну з культурних і діяльних груп серед своїх співгорожан.

Кому ж не залежить на тім, щоб про нього були доброї думки інші, а тимбільше нам, українцям, які у вільному світі здобувають приятелів для свого народу в Україні, яка переживає важкі часи свого політичного і культурного поневолення.

В гурті тих численних українських організацій в Канаді чимале місце займає Союз Українців Самостійників разом зі своїми складовими організаціями у змаганні за свою ідентичність, трактуючи її нарівній вартости зі своїм горожанством. Бути добрим горожанином Канади не стоїть на перешкоді і бути свідомим громадянином українцем.

І добре, коли про нас доброї думки інші, а ще краще, коли ми самі про себе можемо добре думати. Це великий фактор в життя кожної людини, коли вона свідома своєї вартости коли вона знає, до чого вона змагає і чого бажає досягати. Такі самі засади має добра організація, яка досягє успіхів лише тоді, коли вона сцементована єдністю певної провідної ідеї, її законів та правопорядку.

Дозволимо собі пригадати три основні пункти, які стали базою нашої організованости, а це: **самостійність,** це б то незалежність від постороннїх чужих впливів; **самодіяльність,** розчислювати на власні сили, не посягати за чужою допомогою і **самопошана** — це збереження національної, культурної і особистої гідности. Оце є фундамент, на якім спирається сила нашої організованости і активности...

Пригадуємо це все тому, що стоїмо перед нашим черговим з'їздом. Союз Українок Канади, як одна їх складових організацій СУС, так само як і інші члени, пов'язані з собою ідеологічно засадами — самостійність, самодіяльність і самопошана.

У розгарі нашої праці ми знайшлись у змаганні за наше майбутнє, про що говорить нам програма з'їзду, яку тут поміщуємо. Довір'ям до власних сил, самопошаною і почуттям своєї достойности ми будемо в силі перемагати всі сьогоднішні проблеми і змагатись витривало за наше майбутнє.

Тому головний з'їзд Союзу Українок Канади вимагає від нас найповнішої участи представниць відділів, як делеґаток, то так і масового членства наших організацій.

Галя Мазуренко

Мати Божа

На темнім небі срібний місяць
А Мати Божа на межі.
Сухий віночок вже не висне,
А впав і на землі лежить.
І я до чорного каміння
Припала. Не малюсь. Мовчу.
Хмарки перебігають тінню.
Зірок ласкаве миготіння . . .
Ти зрозумієш. Ти за Сином,
Ридаючи по світі йшла
І Ти нікого не покинеш.
Ти все така, як і була . . .

35-тий Головний З'їзд Союзу Українок Канади

31-ГО СЕРПНЯ — 3-ГО ВЕРЕСНЯ 1973

НАРИС З'ЇЗДОВОЇ ПРОГРАМИ СУС

СЕРЕДА, 29-го СЕРПНЯ—вечером, початок реєстрації.

ЧЕТВЕР, 30-го СЕРПНЯ—продовження реєстрації.

9.30 - 5.00—З'їзд СУМК. Культурні й спортові змагання СУМК.

8.00 - 10.00—Змагання у драмі, красномовстві й танцях.

П'ЯТНИЦЯ, 31-го СЕРПНЯ

8.00—продовження реєстрації.

9.00—Офіційне спільне відкриття з'їзду.

1. Наша роля у Комітеті Українців Канади, д-р П. Кондра.
2. Музей і Музейна Фундація С.У.К. — Галя Максимюк.
3. Українська мова й школа — Софія Василишин і співдоповідачі.

12.00 - 2.00—Обід.

2.00 - 5.00—Загальна сесія. Групова дискусія над 4-ма організаційними темами.

ФОРМУВАННЯ РЕЗОЛЮЦІЙ

6.00—Вечеря. Промова на тему „Фундація СУС".

8.30 - 10.00—СЕСІЯ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

а. Молитва — вшанування пам'яті померших членок.
б. Вибір президії.
в. Слово голови Союзу Українок Канади.
г. Представлення делегаток.
ґ. Привіти голів Провінційних Екзекутив.
д. Привіт голови відділу при Катедрі Пресв. Тройці.
е. Добір резолюційної і номінаційної комісій.
є. Прийняття протоколу з минулого З'їзду.

— — — —

Субота, 1-го вересня—ПРОДОВЖЕННЯ СЕСІЇ С.У.К.

9.00 - 12.00—а. Звіти урядниць Центральної Управи
б. Дискусія над звітами.
в. Звіт контрольної комісії.
г. Організаційна референтка Анна Звоздецька реферує справу членства С.У.К.
ґ. Касирка Анна Томнюк реферує „Буджет С.У.К."

12.00 - 2.00—Спільний обід для С.У.К., промовляє Галя Гнатишин.

2.00 - 2.30—Слово Голови Комітету Українок Канади — добр. Вікторії Симчич.

2.30 - 3.30—Вислід кампанії на журнал „Промінь" — референтка журнала Стефанія Пауш вручить нагороди.

3.30 - 5.30—а. Прийняття проєкту „ПРАПОРА С.У.К."
б. Справи піднесені відділами.
в. Нові справи.
г. Читання резолюцій.
ґ. Звіт номінаційної комісії.

6.00 - 8.30—Спільний З'їздовий Бенкет з програмою під час якої промовлятиме Міністер Стенлі Гайдаш „МНОГОКУЛЬТУРНІСТЬ".

9.00 - 12.30—Забава.

НЕДІЛЯ, 2-го ВЕРЕСНЯ

9.00 - 12.00—СЛУЖБА БОЖА на площі Колегії Св. Андрея.

12.30 - 2.00—Обід—гість-промовець письменник Микола Понеділок.

2.00 - 4.30—Загальна сесія і закінчення З'їзду.

7.30 - 10.00—КОНЦЕРТ СУМК.

ПОНЕДІЛОК, 3-го ВЕРЕСНЯ

10.00 рано—Сходини Новообраних Управ Складових Організацій С.У.С. у Колегії Св. Андрея.

Едмонтон 1973 р.

Відбулась річна конвенція КНЖР

На річній Конвенції Канадійської Національної Жіночої Ради, яка відбулась у Торонті в м. червні, головою обрано пані Ґ. Б. Армстронґ з Торонта. Уступивша голова КНЖР. — пані Галя Гнатишин із Саскатуну, яка вибула свою каденцію.

Це була 80-та Конвенція КНЖР., яка тривала 5 днів, на якій обговорено ряд питань, які в більшости торкаються економічного розвитку або проблем країни. У деяких резолюціях Рада пропонує підвищення пенсії для старших людей, пенсійний плян для жінок господинь та ліквідації плачення доходового податку пенсійникам.

Між заступницями голів, яких обрано на згаданій Конвенції в Торонті знаходиться прізвище пані Галини Мельник з Монтреалу, активної членкині Союзу Українок Канади.

„ПРОМІНЬ" НА ДЕНЬ УРОДИН

З нагоди дня уродин (14-го червня 1973) засилаю моїй братовій, Анні Бельбас у Росборн, Ман., на многії літа. Як мій подарунок на день уродин залучую одноречну передплату на журнал „Промінь" і $1.00 на прес. фонд.

А. Ф. Бельбас, Росборн, Ман.

— — — —

У другу річницю смерти мого дорого мужа, бл. п. Миколи Кушнірика, який упокоївся в червні 1971 року, в його світлу пам'ять складаю $6.00 на журнал „Промінь".

Марія Кушнірик, Вінніпег

Ганна Янішевська

ПЕРЕСЛІДУВАННЯ ДІЯЧІВ КУЛЬТУРИ В СУЧАСНІЙ УКРАЇНІ

Є це виголошена 27 травня, 1973 р. на окружному з'їзді Союзу Українок у Брентфорді, Онт. доповідь, в якій авторка насвітлює події переслідувань і арештів культурних діячів в Україні — письменників, мистців, журналістів. І коли сьогодні у світі йдуть такі гарячі дискусії про право людини (Humane right), то в країні, що зветься СРСР, в якій доля присудила знаходитись і нашому українському народові існує сьогодні найбільше жорстоке безправ'я людини, про яке ще вільний світ належно не заговорив.

Авторка — д-р Ганна Янішевська, заступниця голови Союзу Українок Канади, яка замешкує у Торонті.

Редакція.

1973-ий рік проголошений Світовим Конґресом Вільних Українців роком відзначення голоду в Україні в роках 1932-33. Цей голод був створений штучно: не було того року неврожаю і був ще запас хліба з попередніх років, але московська комуністична влада вирішила винищити свідоме непокірне українське село, корінь українського народу. Увесь хліб із села було вивезено, всі запаси понищено і люди були залишені на повільну голодну смерть. Голод розпочався на селі, а скінчився на вулицях міста, куди тягнулися виголоднілі маси селян у пошуках недоступного їм хліба і там же на вулицях міста вмирали страшною голодною смертю.

У цей 1973-ій рік наші очі мимоволі звертаються в країну наших батьків і прадідів. Минуло 40 років після страшного голоду, але згадка про цю трагедію українського народу ще довго залишиться у нашій пам'яті і в нашій літературі. Так сучасний поет вільного світу, Богдан Бойчук подає яскравий образ голоду у своїм творі того ж заголовку:

„і голодом дихнула на степи
хуртеча півночі: під барабанний ритм
порожніх душ, під крик ножів,
під спів червоних струн".

Помимо всього живуча сила українського народу перемогла. Не дивлячися на всі знущання — і фізичні, і моральні — народ український далі живе і бореться. Як сказав Василь Симоненко, молодий поет України, що передчасно відійшов від нас:

„Народ мій є, народ мій вічно буде,
Ніхто не перекреслить мій народ".

У 60-х роках цього століття виростає нове покоління поетів, письменників, науковців та інших культурних діячів, які борються за потоптані ворогом людські права, за свою мову і культуру. Виходять і поширюються в Україні позацензурні видання в рукописах, що дістаються на Захід, до вільного світу. Із цих творів т. зв. „Самвидаву" ми довідуємося про боротьбу і прагнення нового покоління в Україні. Найбільш відомі документи самвидавної літератури є: „Інтернаціоналізм чи русифікація" Івана Дзюби, „Лихо з розуму" Вячеслава Чорновола, есеї Валентина Мороза: „Репортаж із заповідника ім. Берії" і „Серед снігів"; крім того журнал „Український вісник".

Молоде покоління 60-х років, чи т. зв. „шестидесятники" боролися і борються тими засобами, які їм здаються в даному часі найкращими, вони борються в рамках Конституції Радянської Соціялістичної Республіки. Стаття 14 цієї Конституції каже: „Українська Радянська Соціялістична Республіка застерігає за собою право виходу із Союзу Радянських Соціялістичних Республік". Алеж ця Конституція є лише на папері; дотримуватися її ворог не дозволяє і карає тих, що нагадують про цю 14-у статтю Конституції. Боротьба ця тяжка, а жорстокий ворог не спить. Приходить нова хвиля арештів нові переслідування, заслання, замкнення у психіятричних лікарнях, загадкові вбивства і тому подібне.

Усім шестидесятникам на свій лад обрубали крила: деякі з них замовкли, але переважна більшість була заарештована і тяжко покарана. Наведу тут лише деякі приклади:

Український Вісник, журнал Самвидаву за березень 1973 р. подає, що Іван Дзюба, відомий літературний критик, постійно переслідуваний за працю „Інтернаціоналізм чи Русифікація". Його спочатку були затримали, а тепер майже кожного дня викликають на допити, а тільки наніч випускають додому.

Вячеслав Чорновіл засуджений знову на 7 років каторги і 5 років заслання.

17-18 листопада 1970 року відбувся закритий суд над українським істориком, автором есею „Серед снігів", Валентином Морозом, якого засудили на 6 років ув'язнення у спецтюрмі, на 3 роки до таборів особливого режиму і 5 років заслання.

30-го січня 1973 р. засуджено **Леоніда Пющa,** професора Кібернатичного Інституту в Ки-

еві на безтермінове „лікування" у психіятричній лікарні „спеціяльного типу". Йому закидали підписання звернень до Об'єднаних Націй у справі переслідуваних діячів культури і т. п.

У березні 1973 р. засуджено **Івана Світличного,** літературного критика і журналіста на 7 років ув'язнення і 5 років заслання, а **Євгена Сверстюка,** літературного критика та есеїста засуджено на 5 років ув'язнення. Обох їх обвинувачували в антирадянській пропаганді за статею 62-ою Кримінального Кодексу Української Радянської Соціялістичної Республіки.

Це лише кілька імен, а їм нема кінця. У журналі „Сучасність" за березень 1973 р. подано знову 10 імен поетів, учителів та інших культурних діячів, яких засуджено на довгі роки ув'язнення і заслання.

Як бачимо, хвиля арештів не зменшується, а навпаки — все росте і росте. Комуністична влада хоче спинити просякнення цих вісток про переслідування поза межи України і звернула вістря свого меча проти „Самвидаву". Декрет Центрального Комітету Комуністичної Партії Радянського Союзу із 30-го грудня 1971 р. наказує ліквідувати самвидавну літературу.

Мирослав Прокоп у своїй статті „Ювілейний рік Союзу Радянських Соціялістичних Республік і національний фактор в імперії", яка надрукована в журналі „Сучасність" за січень 1973 р. подає нову постанову Центрального Комітету Комуністичної Партії Радянського Союзу. Ця постанова була проголошена 22-го лютого 1972 р. і стала початком святкування 50-річчя Союзу Радянських Соціялістичних Республік. Там читаємо: „Багатонаціональний радянський народ зустрічає 50-річчя утворення СРСР могутнім, монолітно згуртованим...". Робиться натиск на „радянський народ", ясно намічені пляни ліквідації дотеперішніх формальних державностей не-російських народів та перетворення їх в одну російську націю. 1972 рік відзначається посиленим наступом на не-російські народи. Мирослав Прокіп у своїй статті „Межовий рік" (журнал „Сучасність" за лютий 1973 р.) тому й називає цей 1972 рік **межовим роком.**

У цій поновній хвилі арештів після межового року знаходимо теж часто імена жінок; вже давніше були засуджені Ірина Стасів-Калинець, Стефанія Шабатура та Ніна Строката-Караванська, яка приютила у своєму помешканні Юрка Шухевича з родиною. Недавно перейшла через пресу вістка про заарештування Ірини Сеник, яка вже мала за собою попередньо 10 років каторги. Її „провиною" було те, що разом із іншими підписала листа до голови Президії Верховної Ради УРСР в обороні С. Караванського.

Найбільш яскравою постаттю серед жінок, яка поклала життя своє за друзі свої, є АЛЛА ГОРСЬКА. Хочу присвятити їй більше уваги. Алла Горська, талановита малярка, одна з визначних діячок та борців за правду 60-х років, загинула трагіччною смертю 28-го листопада 1973 р. Журнал „Промінь" за березень 1972 р. помістив поему „Вітраж", присв'ячену пам'яті Алли Горської. Автор, знаний тутешній поет Левко Ромен, у поетичній формі розповідає про життя і змагання Алли Горської:

„Збагнуть, любити світ — багатий
На громи й спалахи... квіток.
Палать, творити, звеличати
Життя Шевченківський зразок!"

Алла Горська народилася 18-го вересня 1929 р. у Києві і там же закінчила Київський Художній Інститут. Алла виросла у змосковщеній родині і говорила в дитинстві лише московською мовою. До національної свідомости пробудилася в юних роках і з того часу всюди і завжди вживала лише українську мову, ніби намагаючися відпокутувати за недотягнення у дитячих роках.

„Їй у столиці мова рідна
Єдино зброєю була,
Чужа ж бриніла їй огидно,
Як провідниця лиха й зла".

(Слова Левка Ромена)

У 60-х роках Алла Горська активно включилася у процес національного відродження, який охопив молоде покоління творчої інтеліґенції. 1962 р. Алла зорганізувала відомий „Клюб творчої молоді", де сходилися молоді ентузіясти — художники, літератори, режисери та інші діячі культури, — що прагнули національного відродження своєї батьківщини. Алла віддавала цій молоді свої сили, кошти і притулок у власній хаті. Та недовго потривала ця інтенсивна праця, виміна думок та шукання нових доріг. 1964 р. цей Клюб влада розігнала.

Другий удар, який зазнала Алла Горська того ж року, було осудження і знищення її творчости, вітражу у вестибюлі Київського Університету. Аллі Горській, разом з Людмилою Семикіною, Панасом Заливахою та Галиною Севрук, було доручено намалювати вітраж у вестибюлі Київського Університету з нагоди

150-річчя народження Тараса Шевченка. Вони намалювали гнівного Тараса Шевченка за ґратами, що одною рукою притримував покривджену жінку — символ України, — а у другій руці тримав високо книгу. На вітражі були написані слова:

„Возвеличу малих отих рабів німих!
Я на сторожі коло їх
поставлю слово..."

Цей сміливий задум не дістав схвалення влади; вони зрозуміли відкриття правди, відкриття гноблення України московською комуністичною владою. Як каже Левко Ромен:

„...Із їхніх символів знущались —
Зі „Спілки" виключили їх...
Вони ж настав тих не зрікались
Їх не зганьбив відступства гріх.

...Формалістичний — дорікали —
І не сучасний це підхід...
Свого ж „трудящі" дочекали!..
Від кого ж берегти свобід!?.."

Вітраж був брутально знищений, Аллу Горську і Людмилу Семикіну після „обговорення" справи вітражу на засіданні секції декоративно-монументального мистецтва Спілки Художників України виключено із членів Спілки. Панас Заливаха дістав заборону взагалі щобудь далі малювати.

Не дивлячися на ці невдачі і переслідування Алла далі працює, виступає в обороні своїх друзів, заарештованих приятелів, подає скарги до вищих судових інстанцій. У 1967 р. їде до Львова на суд Вячеслава Чорновола, але відмовляється свідчити проти обвинуваченого приятеля.

У 1968 р. підписує протест великої групи киян проти порушення принципів демократії у Союзу Радянських Соціялістичних Республік.

Недовго приглядалася влада цій праці відважної жінки: 28-го листопада 1970 р. у нез'ясованих досі обставинах Алла Горська була замордована у домі її тестя, який на другий день поповнив самогубство.

Приятелі Алли Горської намагалися відкрити таємницю її смерти, але місцева міліція затерла всі сліди. Це вказує явно на політичне вбивство з наказу жорстокої влади.

Похорон Алли Горської був призначений на 4-го грудня 70-го року. Зійшлися кияни та з'їхалося багато людей з інших міст. Одначе, з невідомих причин похорон перенесено на 7-го грудня. Не дивлячись на це, на похороні було присутніх близько 200 осіб. У день похорону приятелі влаштували посмертну виставку Аллиних творів у майстерні. Через майстерню перейшли сотки людей. Внучка Івана Франка, Зіновія Франко вистаралася дозвіл поховати Аллу на Байковому цвинтарі, але влада цей дозвіл анулювала. Аллу поховано на новоствореному цвинтарі, на пустирі за містом.

Незадовго перед смертю Алли Горської було їй поновлено членство у Спілці Художників України. Офіційний представник Спілки прибув на похорон і хотів своїм формальним виступом запобігти дальшим промовам над свіжою могилою покійної. Але приятелі не злякалися, хоч і знали, що їх влада буде переслідувати за їхні виступи.

Першим говорив учитель Олександер Сергієнко. Він сказав декілька теплих прощальних слів, закінчуючи так: „Ми не дамо згасити вогонь, який Ти живила своїм серцем!"

Євген Сверстюк прочитав некролог, у якому високо оцінив її мистецьку творчість. Головне ж він підкреслив заслуги Алли Горської, як ЛЮДИНИ сповненої гідности, на яку можна покластися більше, як на самого себе. Він казав: „Алла була незмінно присутня там, де було якесь горе, нещастя, біля бездомних і бездольних, де могла підставити своє дуже плече. Алла Горська була рідкісна людина, що буде випромінювати світло, буде вселяти присутність духа самим своїм ім'ям". Він закінчив словами: „Вічна слава мужній і чесній Людині-художниці, що загубилась у холоді сліпої осінньої імжички але залишила людям щедроти великої душі, свій шлях і свій бадьорий усміх".

Від Львівської громади сказав сердечне тепле слово Іван Гель. Він бачив ув особі Алли взірець людини й мистця, що не зважає на „добрі" чи „лихі" часи, але шукає тої єдиної для кожного своєї дороги, на якій може найбільше прислужитися Україні. Наприкінці Василь Стус прочитав над свіжою могилою свій вірш: „Пам'яті Алли Горської".

На другий день після похорону Алли Горської, 8-го грудня, в одній із львівських церков була відслужена панахида по замордованій Аллі, а на 40-ий день по смерти Алли друзі її влаштували в Києві традиційні поминки.

Вістка про цю героїчну постать жінки, що серед найтяжчих невідрадних обставин боролася за людські права і заплатила за це своїм життям, дісталася через „Симвидав" до вільного Заходу та до англомовної преси. Дуже ціка-

ва велика стаття про Аллу Горську з усіма подробицями її життя і смерти появилася у "Chicago Tribune" (22-го серпня 1971 р.), автор Frank Star під заголовком (подав в перекладі) , Зависоко коштує в Совєтському Союзі право думати по-своєму".

Ці просякнення вісток на Захід принесли до чужоземного світу правду про Совєтський Союз і з'являються численні протести наукових організацій і культурних діячів інших народів проти знущання з українців. Так восени 1972 р., як подає журнал „Сучасність" за березень 1973 р., Асоціяція Нідерляндських Істориків післала листи до Л. Брежнєва та В. Щербицького із протестом проти несправедливого ув'язнення українських істориків — Валентина Мороза, Петра Якіра та Андрея Амальрика.

З приводу засудження проф. Леоніда Плюща на безтермінове „лікування" у психіятричній лічниці Женевські лікарі 19-го квітня 1973 р. запротестували проти уміщення політичних в'язнів за їх окремішній світогляд до дому для умовохворих.

Англійський часопис „Таймс" надрукував 3-го лютого ц. р. листа до редакції за підписами одинадцятьох видатних діячів культури Великої Британії, які протестують проти арештів і несправедливих засудів в Україні. Журнал „Сучасність" за березень 1973 р. подає переклад цього листа. У цьому листі підкреслюється, що „особливо жорстокі репресії відбулися в Україні, де протягом 1972 року заарештовано близько ста осіб — переважно молодих письменників, мистців і вчених". Подані там також деякі імена, як Юрій Шухевич, Василь Стус та інші. Британські інтелектуалісти бачать у цих арештах слабкість радянського уряду.

Молоде покоління українців у Канаді довідалося теж про змагання української інтеліґенції на рідних землях і зацікавилося життям в Україні. Так на радіопрограмі молодечих організацій у суботу 19-го травня ц. р. в Торонті подано знову численні імена засуджених діячів культури та перечитано текст протесту, переданого ними до Об'єднаних Націй.

Наші молоді науковці в Канаді цікавляться працею науковців в Україні, вони досліджують їхні здобутки та тяжкі обставини праці. На Ювілейній Науковій Сесії з нагоди 50-річчя Української Господарської Академії та 40-ліття Українського Технічно - Господарського Інституту, що відбулася в Інституті св. Володимира в Торонті 12-го травня ц. р., дві доповіді були присвячені Україні. Доповідачами були: інж. Ярослав Головач про „Сучасне лісництво в Україні" та проф. д-р Микола Держко „Українські математики". Свою доповідь проф. Держко, до речі зовсім молода людина, народжена в Канаді, присвятив математикам українського походження в Україні. Проф. Держко зазначив, що совєтська математика, помимо того, що є наука абстрактна, як і все інше поза залізною заслоною знаходиться під урядовою контролею. Багато визначних українських математиків перетягнено до Москви і вони вже на міжнароднім форумі виступають, як математики Совєтського Союзу. Згадував також проф. Держко про перешкоди в науці і в науковому поступі, що зазнають молоді науковці в Україні.

У своїй доповіді я хотіла показати, як завзято змагаються за свої людські і національні права діячі культури в окупованій Україні. Їхні домагання самозрозумілі для кожної культурної людини чи нації, осуджуються комуністичною Москвою. За ці домагання Москва їх переслідує, позбавляє праці, свободи, а часом і життя. Наша періодична преса, часописі і журнали переповнені цими тривожними вістками про національні і релігійні переслідування в сучасній Україні.

Те, за що наші рідні там в Україні так тяжко змагаються і страждають, дається нам тут вільно. Ми маємо всі можливості мати свою Церкву, плекати нашу мову і культуру, дотримуватися наших релігійних і народніх традицій. Використовуймо ж усі ці можливості!

У політичному аспекті українська спільнота мусить ставити максимальні домагання зрілої нації, себто поширювати ідеологію української державности. Таким ідеологічним центром, символом нашої державности є Державний Центр Української Народньої Республіки, який твердо стоїть на позиціях самостійности і суверенности.

Пригадаймо слова нашого генія-пророка, Тараса Шевченка у славнім творі під заголовком „І мертвим і живим і ненародженим землякам моїм в Україні і не в Україні моє дружнє послане". Слова його звучать:

„В СВОЇЙ ХАТІ — СВОЯ ПРАВДА,
І СИЛА, І ВОЛЯ!"

Хай же ці знаменні слова вказують нам нашу дорогу в майбутнє.

Наталія Полонська Василенко упокоїлася

ПРЕЗИДІЯ НАУКОВОГО ТОВАРИСТВА ім. ШЕВЧЕНКА В ЕВРОПІ

з сумом повідомляє своїх Членів і Українське Громадянство, що в п'ятницю, 8 червня 1973 року, відійшла у вічність на 90-му році життя

проф. д-р НАТАЛІЯ ПОЛОНСЬКА - ВАСИЛЕНКО

визначний український історик і наукова та педагогічна діячка.

Н. ПОЛОНСЬКА-ВАСИЛЕНКО понад 60 років свого життя присвятила дослідам історії України та педагогічній діяльності у різних високих школах і інституціях.

З 1912 року — асистент історії на Вищих Жіночих Курсах у Києві, приват-доцент Університету св. Володимира, викладач Географічного й Археологічного інститутів, професор Художнього Інституту (1927-30), професор Київського Університету (з 1940), професор Українського Вільного Університету з 1944 і довголітній декан його філософічного факультету. З 1947 — професор Православної Богословської Академії в Мюнхені.

Науковий співробітник Української Академії Наук (1924—1943, член численних наукових товариств, зокрема дійсний член НТШ (з 1947) і УВАН (з 1948). Активно співпрацювала і була членом Редакційної колеґії „Енциклопедії Українознавства" впродовж 25 років. Автор понад 200 наукових праць з історії й археології України та історії Української Церкви.

Джерельні студії провела над заселенням Південної України в 18 віці, підсумком її багатогранних історичних дослідів є двотомова (другий том в друку) „Історія України", цінний підручник для дослідників.

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

Похована на цвинтарі в Дорнштадті (Німеччина). Похорон відбувся у вівторок 12 червня 1973 року.

Відбувся З'їзд Українських Письменників Канади

В днях 1, 2 і 3 червня ц. р. в Інституті св. Володимира при вулиці Спедайна Авеню в Торонті заходами Об'єднання Українських Письменників у Канаді „Слово", відбувся З'їзд українських письменників Канади. З'їзд проходив під гаслом протесту проти переслідувань української мови й культури в Україні та проти арештів її чолових представників — письменників, мистців та діячів української культури.

Резолюція З'їзду Об'єднання Українських Письменників у Канаді „Слово"

Ми, українські письменники Канади, зібрані на своєму З'їзді в Торонті 1, і 2 і 3 червня 1973 року глибоко затривожені подіями мовно-культурної русифікації, яка тепер пляново, насильницькими засобами, проводиться окупаційною владою Москви в Україні та інших республіках-колоніях Радянського Союзу.

Ми категорично протестуємо проти цієї політики Москви і обурені тими масовими репресіями, що їх там застосовують проти патріотів українського народу, які ставлять спротив народовбивчим заходам московської окупаційної влади.

У той час, коли всі поневолені народи світу, до найменших мовно-етнічних груп, визволяються від своїх поневолювачів і здобувають свої суверенно-політичні права, народ України й далі перебуває в стані найвиразнішого, клясичного, колоніяльного безправ'я, дарма що це суперечить конституції навіть тих державних форм, у яких український народ перебуває. Цей стан ще виразніше суперечить статутові Організації Об'єднаних Націй, членом якої є СРСР.

У зв'язку з цим ми звертаємося до вільних народів світу, до їх суверенних урядів, до діячів політики й культури, до наших колеґ-письменників і взагалі до всіх людей, які розуміють вагу і значення свободи людини, свободи народів миру в світі, порядку та справедливости в ньому, щоб вони приєдналися до цього нашо-

ПАНСІОН ІМ. ІВАНА ФРАНКА
у Торонті

Ця інституція в останніх роках набрала великого значення в місті Торонті і в Канаді, а також поза границями Канади. Багато було написано в українській пресі, тисячі людей відвідували і відвідують Пансіон при різних нагодах. Можна сказати, що Пансіон тішиться великими симпатіями серед українського громадянства, як також і представниками інших етнічних груп, які досить часто його відвідують, маючи на увазі будувати свої власні доми на зразок нашого. Для багатьох читачів цікаво буде знати як живуть мешканці Пансіону, чим виповняють довгі дні, яку мають медичну опіку і що робить управа пансіону, щоби по можливості уприємнити життя своїм мешканцям. Крім доброї, і здорової їжі ,управа дбає про культурні розваги для своїх мешканців. Фільми висвітлюється раз, а то і двічі в тижні, мешканці Пансіону радо учащають і з цікавістю приглядаються, а зокрема люблять українські фільми. Опісля ведуться оживлені дискусії на тему баченого фільму. В інші дні відбувається бінго, весела годинка, ресторанчик получений з розповідями про давні піонерські часи, жартами, співами і дотепами, розвіває і розвеселює сумні спомини.

Час від часу відвідують Пансіон українські мистецькі молодечі хори, як СУМК, ОДУМ, Пласт. Виступав також наш оперовий співак Осип Гошуляк. Одним словом управа Пансіону під керівництвом директорки пані Євгенії Пастернак робить все, щоб в границях можливостей, уприємнити життя для всіх мешканців.

Відносно медичної опіки є постійно два лікарі д-р М. Семець і д-р Шиманський, а також професійні мед-сестри і допоміжні сили, які ставляться до мешканців вічливо і на кожний заклик з великою чемністю обслуговують мешканців. В Пансіоні є прекрасна каплиця в якій служать священики обох віроісповідань.

На першім поверсі живуть мешканці здорові старшого віку по більше мужчини. На другім поверсі також, і самітні і частинно родини — чоловік і жінка. Третий поверх призначений для людей слабшого здоров'я, які потребують більшого спокою і виїмкової цілоденної обслуги. Управа Пансіону робить всі можливі старання, щоб вони цю опіку мали найбільш задовільну.

Заходимо до кімнати. Мешканці хотять пожалуватись і часом поплакати, як то вони тяжко працювали, як колись в землянках жили, як до Канади молодими дітьми приїхали. Розповіддю своєю змальовують образи із свойого важкого життя, в якому непосильною працею давали життя своїй родині, дали освіту, щоб їм легше було крізь життя пробиватись. І діти здобули кращі позиції в суспільстві. Для старенької матері чи батька залишилась лише кімнатка на старість в Пансіоні, щоб згадувати про ті часи. В іншому випадку доводиться вислухувати складні фінансові операції, в якій людина склала весь дорібок свойого довгого життя і багато з них дали на народні справи. А при кінці залишились в затишній кімнаті Пансіону.

Суспільному працівникові узброєному в терпеливість і вирозуміння доводиться вислухати оцих задушевних сповідей. Такі і подібні розповіді і глибокі переживання вислухує суспільний працівник переходячи з кімнати в кімнату. Оці розповіді-спомини висказані другій людині дають їм душевну полегшу. Наприкінці треба підкреслити, що в Пансіоні є рішучо брак місця для всіх тих, що внесли свої прохання і чекають своєї черги. Виринула потреба побудувати ще одни будинок і, вже зроблено конкретні заходи в цьому напрямку. Дирекція Пансіону на чолі з директоркою пані Євгенією Пастернак свято вірить, що українське громадянство дасть повну підтримку цій благородній ціли.

Марія Квас,
працівник Пансіону ім. Івана Франка.

го протесту в ім'я основних засад та ідеалів, якими керується сучасне цивілізоване людство. Стверджуємо, що кривди, які робляться українському народові, це кривди супроти гідности людини, це зневага нашої цивілізації, це загроза для миру і порядку в світі.

Ми віримо, що правда і справедливість переможуть! Ми віримо в грядучу незалежність і державну суверенність українського народу, хоч який би спротив цьому не ставили тепер її поневолювачі!

ПРЕЗИДІЯ З'ЇЗДУ ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ПИСЬМЕННИКІВ У КАНАДІ „СЛОВО": **Улас Самчук** — голова **Ольга Мак,** секрестар.

Ювілей заслуженої діячки д-р Зої Плітас

У переповненій гостями і гарно прибраній залі Катедральної громади Св. Володимира в Торонті пролунало мелодійне „Многая літа" в честь нашої милої ювілятки д-р Зої Плітас.

Ювілейною програмою керувала голова відділу Союзу Українок ім. Кн. Ольги пані Таісія Копел, яка була перша, що змістовним словом привітала заслужену д-р Зою Плітас. Головне слово про життя та працю ювілятки сказала пані Марія Волосевич, лицар Залізного Хреста.

, Д-р Зоя Плітас народилась у Великих Канівцях, Золотоношського повіту на Полтавщині в родині лікаря Миколи і Антоніни Равичів. Початкову освіту одержала дома, а до гімназії почала ходити у Ромні на Полтавщині. Коли у час першої світової війни батька забрали до війська, мати з родиною переїхала до Москви, а потім до Києва.

У Києві молоденька студентка Зоя жила в тих часах, коли над столицею України було синьо-голубе небо, в якому літали голуби і, здавалось, що разом з церковними дзвонами сповіщали про світлу добу відродження нашої держави. Це почуття відродження державности України пережила ювілятка в молоденькім віці і воно залишилось в її духовім житті як світлий ідеал, якому служила опісля в життєвій мандрівці...

Та ось настали тяжкі 1919-20 роки під комуністичним пануванням, де в умовах терору і страхіть, ювілятка закінчила гімназію.

Весною, 1920 року родині вдалось переїхати на Волинь до батька в м. Любарі, тут він був лікарем при армії У. Н. Республіки, опікувався пораненими та хворими на тиф українськими воїнами. Тут я мала приємність познайомитись з д-ром Равичем і його родиною. Особливо запам'ятались мені дві молоденькі панночки — Зоя і Галя — сьогодні д-р Зоя Плітас та д-р Ганна Янішевська. Тодішня молода студентка Зоя вступає до українського університету, якого ректором був проф. Іван Огієнко, св. п. Блаж. Митрополит Іларіон.

Не довго довелось родині Равичів бути у Кам'янці Подільському, бо під наступом большевиків уряд УНР. і військо змушені були відступити за Збруч. Д-р Равич з родиною разом з армією УНР. опинився в таборі інтернованих у Каліші. На щастя не довго перебувала родина в таборі — пощастило їм переїхати до м.

Тарнова, де сестри Зоя і Ганна одержали працю стенографок в українському екзильному уряді. Так скоро як настала нагода продовжувати студії, Зоя переїжджає до Кракова ,а згодом до Праги і тут продовжує студії на медичному факультеті. 1930 року закінчує студії і побирає додатково спеціяльні курси дентистики. Тут же у Празі одружується з д-ром Олександром Плітасом.

По закінченні студій разом зі своїм чоловіком розгортають широко-популярну лікарську практику.

І знову блиснуло сонце — Відродження Карпатської України. Обидвоє Плітаси залишають добре проспероуюче місце і їдуть до Хусту допомагати в розбудові відродженої до державного життя частинці української землі. Не довго тривала і ця світла доба. Знову почались нові мандри, табори, які привели до вільної землі Вашінґтона. Спочатку прийшлось заробляти на прожиток не за фахом, а згодом дістала працю як лікар в туберкульозній санаторії. По смерті свого чоловіка, д-ра Плітаса, переїхала до Торонта, до сестри Ганни. Тут дістала працю в госпиталі Принцеси Маргарети у статистичному відділі. В цей час знаходиться на відпочинку.

Та чи для таких відданих українській справі людям властивий відпочинок? Від перших днів свого замешкання в Канаді д-р Зоя Плітас вступає в члени Української Православної Катедри св. Володимира у Торонті, а вслід за тим вступає в ряди Союзу Українок Канади через відділ ім. Кн. Ольги в Торонті. Є вона також членом Українського Національного Демокра-

тичного Союзу і його довголітнім секретарем, виконує секретарську працю в культ-освітньому комітеті при відділі Союзу ім. Кн. Ольги, є членом-прихильником УНРади. Уся ця різнородна праця випливає з любови до свого народу, з великої посвяти і справжньої гуманности.

Д-р Зоя Плітас це велика покровителька студентів. У її торбі завжди знаходяться збіркові листи на ту чи іншу ціль, на яку вона завжди починає від себе.

Це так вкоротці про життєві дороги д-р Зої Плітас, про яку можна сказати ще дуже багато цінного і доброго, а висловившись скромно про неї — це українська аристократка в повнім розумінні цього слова".

Після слова пані Волосевич вітав ювілятку голова Представництва УНРАД-и на Канаду п. М. Липовецький, голова СФУЖО пані С. Савчук, д-р Ганна Янішевська, заст. голови Союзу Українок Канади удекорувала сестру-ювілятку корсажем. Поетка Лариса Мурович прочитала вірш-присвяту „Дві сестри" і поет Левко Ромен вірш-присвята „У дні знаменні ювілею". Від Катедральної Громади склав привіт голова п. Іван Дубилко, привіт і китицю червоних троянд вручила від УНДЕС пані Шкурупій. Митр. о. Дмитро Фотій побажав ювілятці многих творчих років, від відділу жіночого КУК склала привіт пані Процiв вручивши китицю чудових квітів, пані М. Янішевська вітала від Братства Св. Володимира, а проф. Янішевський вітав свою тітку від родини, від молодшого відділу Тризуб — пані К. Микитюк від Інституту Св. Володимира і жін. т-ва пані Стефанія Олійник.

Концертові точки — присвячені ювілятці виконали — піяніно — Роксоляна і Марко Янішевські, скрипковий концерт А мінор — комп. Беріот, добр. О. Вишиван — деклямація — побажання а пані Н. Козій прочитала два вірші.

Після програми відбулось чайне прийняття організоване комітетом, якого очолювала пані Марія Волосевич, а відкрив чай молитвою о. Ференсів. Скромною пам'яткою відзначила ювілятку пані Марія Божик, яка з великою ша-

---

Левко Ромен

У ДНІ ЗНАМЕННІ ЮВІЛЕЮ

(З нагоди і на пошану 70-тирічного ювілею д-р Зої Плітас)

Знов москвинам прийшла нагода
Позбиткуватися над нами
(Сини ж то „братнього" народу)
„По-братськи" й шарпали роками...

Та знавши „щирість" воріженьків,
До рідних душ душею линем,
І не страшать шляхи крутенькі,
Де понадчасно всі ми гинем...

Жаскі ще будуть нам пригоди
На тім шляху — до Батьківщини...
Гартуймо ж міць і духа вроди, —
На честь дідизни — України!

Тож в авангарді завжди бути —
Це те покликання хоробрих,
Мета — закованих розкутих...
Яса й хвала за вчинки добрих!

Не стиль музейний „натюр морта"
(Хоч тут — і лицарі й поети) —
Це ж та Шевченківська когорта, —
Що чинить з дій — реалітети.

У день знаменний ювілею
Мигтять, блищать етапи змагу...
Тож хай і згадкою своєю
Бадьорять дух, міцнять відвагу!

16-IV-1973

ДВІ СЕСТРИ

Зої Плітас і Галі Янішевській

Просторів барви кличу я до хати,
Щоб ними привітання змалювати,
І надійшли враз очі сині й карі, —
Дві сестри в нерозлучній парі!

У синіх свято й карі славить мушу,
І зглибити в очах думки та душу,
Вітрила ж їх у білій ось обнові, —
Дві сестри здружені в любові!

Кудись вітрила линуть в далечині...
Чи не в полтавський степ на Україні?!
Таж нині він там і Сула чекають,
Дві сестри, вас вони вітають!

Почуймо тії обжинкові луни,
Бож золоті роздзвонюють їх струни:
— За вірність у погоду і негоду,
Дві сестри, честь вам від народу!

Але й в Канаді, за труди завзяті,
Щоб теж вітрила в нас були крилаті,
Вам вічна слава, очі сині й карі, —
Дві сестри, в нерозлучній парі!

8 квітня 1973.

Лариса Мурович

Галина Михальчук

Підсумок праці культурного проєкту відділу ім. Ганни Барвінок у Монтреалі

У зв'язку з новим курсом політики федерального уряду про підтримку етнічних культур в Канаді, які виявляють життєздатність і бажання розвиватися, наш монтреальський відділ ім. Ганни Барвінок вирішив предложити урядові піврічний поширений проєкт культурної праці 1972-73 і просити фінансової допомоги. Уряд прихильно поставився і оголосив список етнічних організацій, у тому і наш відділ, яким він надав часткову фінансову допомогу на здійснення їхніх культурних проєктів

Знаємо, що СУК існує вже майже пів століття. Його основним завданням є плекати українську мову, культуру зберігаючи народні традиції і звичаї. Не менше важливим завданням є виховувати молоде покоління в любові і пошані до українських культурних надбань, та будити у них зацікавлення до усіх галузей українського мистецтва. Крім того підтримувати діяльність українських музеїв та зберігати у них зразки українського мистецтва. Централя СУК плянує і координує працю усіх відділів цілої країни.

Отож наш відділ, виготовляючи ширший проєкт культурної праці, включив усі чотири місцеві відділи СУК та молодіжні організації СУМК і Пласт, та створив комітет для виконання наміченого пляну. На жаль не усі зрозуміли вагу і ціль такого проєкту і не включились до участи із собі відомих причин. Працю виконували відділ Ганни Барвінок, відділ Княгині Ольги Лашін, діти рідної школи Собору Св. Софії, молодь СУМК, — Монтреаль, молодь СУМК — Лашін, частинно молодь і старші організації — Пласт, та багато свідомих поодиноких осіб, які належать, або стоять поза межами будьякого організованого життя, але які розуміють і хотять працювати у проєктах для дальшого розвитку української культури в Канаді.

Заплянований проєкт включав вивчати звичої та традиції пов'язані з Різдвом, Великоднем і іншими роковими українськими святами. Також у формі виставок зразків української культури і мистецтва, показати українські культурні надбання і наш вклад в загально канадську скарбницю культури. Зорганізувати курси вишивання та писання писанок для молоді і старших, демонстрацію писання писанок у великих склепах та торгівельних центрах Монтреалу.

Праця почалась у зимовому сезоні підготовок до курсів влаштованням виставок народнього мистецтва і багатий змістом Андріївський вечір з концертовою програмою.

Під час Різдвяного сезону, у великому торгівельному центрі, відбувся концерт колядок і щедрівок у виконанні шкільної молоді і юнацтва, як також протягом шістьох тижнів демонструвались Різдвяні звичаї та кулінарне мистецтво.

Весняну частину започатковано щотижневими лекціями вишивання і писання писанок у двох осередках Монтреалу і Лашін. Користали з того навчання не тільки українці, але і інші співгромадяни.

Від початку квітня по більших центрах торгівельних Монтреалу, українські писанчарки і молодь мали робочі покази писання писанок, які збудили велике зацікавлення серед різних людей та іншомовної преси і телевізії.

В другій половині квітня відбулось змагання за найкращу писанку, участь в якому взяли фахові писанчарки, шкільна молодь і юнацтво.

Протягом двох тижнів у Пласе Віллі Марі відбулася виставка різних зразків народнього мистецтва, з великою кількістю писанок різних стилів.

Програма закінчилась величавим концертом за участю молоді і старших, та виставкою українського народнього мистецтва і зразками робіт виконаних учасниками курсів. Крім того відбувся також показ застосування української вишивки до модерного одягу.

З вдоволенням можна підкреслити велике зацікавлення українською культурою не тільки

ною ставиться до заслуг ставляючи її як зразок в житті української жінки ідеалістки. Пані Н. Козій та пані Д. Гетьманчук вручили ювілятці чудовий подарунок, а почесна довголітна членка пані М. Гужда зорганізувала чайне прийняття.

Д-р Зоя Плітас була глибоко зворушена та склала сердечну подяку усім присутнім гостям за звеличання її скромної особи.

На закінчення цього чудового вечора от. Митр. Д. Фотій прочитав молитву, одначе гості ще довго не опускали залі, складали особисті побажання ювілятці та проводили час на приємній гутірці.

Присутня

серед української громадськости, але і серед англійців і французів та інших, до свідомости яких поволі, але рішучо доходить вартість нового курсу канадської політики про збереження і плекання всіх культур цієї країни. Найкращим доказом того є, що іншомовні співгромадяни вже відтепер почали надсилати свої зголошення до участи в курсах. А під час робочих показів був такий навал людей, що виявляється потреба, наступного року заплянувати значно більше таких показів. Нашою метою є внести наше народнє мистецтво у всеканадську скарбницю одначе ми ніколи не сміємо припинити нашої пильности і далі вести курси плекання чистоти символів і мотивів української писанки, та зберігати оригінальність української вишивки. Діючи так, немає небезпеки, щоби наше народнє мистецтво перестало мати український характер.

Новий спосіб аґресивного винародовлення

Кожного року в центральних і західніх областях України провадяться кампанії т. зв. „організованого набору" сімей й одинаків на поселення за межами республіки, переважно на Далекому Сході та в Казахстані. Особливо ретельно це виривання корінного населення проводиться на Волині, Львівщині, Тернопільщині у Вінницькій, Хмельницькій та інших областях.

У той самий час в індустрійних центрах Львівської, Волинської та інших західніх областей організовуються перекваліфікаційні курси для демобілізованого персоналу совєтської армії. В Ново-Волинську, наприклад, на об'явах безцеремонно зазначається що курси провадитимуться за **скороченою** програмою і з виплатою **збільшених** стипендій. **Всі** випускники будуть **затримані** на працю в області.

Як відомо, система відбуття військової повинности в СССР така, що виходці з однієї республіки обов'язково служать поза кордонами своєї батьківщини, далеко від дому. Українці переважно служать в балтицьких республіках, на Камчатці, Далекому Сході, в Казахстані. Натомість в Україні стаціонують формації укомплетовані з чужородного елементу. Як бачимо, робляться немалі зусилля, щоб частину цього елементу затримати в Україні на постійне життя. Треба припускати, що різними принадами й виплатами затримуються демобілізовані українці в далеких землях. І до того ж корінне українське населення витурюють і заманюють в далекі, не обжиті краї.

Особливо ця безцеремонна денаціоналізація дається взнаки у Львові, де всі заводи мають наперед визначені квоти для затруднення демобілізовних, через що місцеве населення має труднощі з влаштуванням на працю на таких більше платних підприємствах, як телевізійний і автобусний заводи.

Цю аґресивну денаціоналізацію совєтський апарат називає „зразком пролетарського інтернаціоналізму" і кожного, хто осмілюється виступати проти цього способу винародовлення беруть на облік як „антисовєтчика", „націоналіста", тощо, і немилосердно переслідують.

Пресова Служба ЦК УРДП.

У ПАМ'ЯТНУ РІЧНИЦЮ

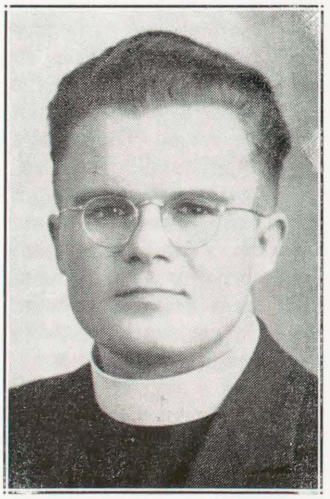

У сьому річницю смерти сл.п. о. прот. Томи Ковалишина, заслуженого на церковній і народній ниві п р о в і д н и к а, священика Української Греко-Православної Церкви в Канаді, який відійшов в розквіті літ у вічність 22 липня 1966 року, шануючи пам'ять мого дорогого і незабутнього мужа, батька і дідуся, в його світлу пам'ять складаємо нев'янучий вінок і засилаємо на пресовий фонд журнала „Промінь" $38.00.

Бл. п. прот. Томі Ковалишиному Вічная Пам'ять!
Добр. Анна Ковалишин і діти, Саскатун, Саск.

— — — —

В ПАМ'ЯТЬ ВАСИЛЯ ҐОЯНА

Замість квітів на свіжу могилу мого улюбленого мужа і батька бл. п. Василя Ґояна, який упокоївся 9-го червня 1973 р. у його світлу пам'ять складаємо нев'янучий вінок і засилаємо $35.00 на журнал „Промінь".

Спочивай, мій дорогий мужу і батьку, вічним відпочинком, а ми будемо молити Всевишнього Господа, щоб поселив Твою душу між праведними. Вічна Тобі пам'ять!

Дружина Кароля і син Роман,
Едмонтон, Саск.

— — — —

Замість квітів на свіжу могилу мого дорогого брата, бл. п. Василя Ґояна, який упокоївся 9 червня 1973 у Гамболт лікарні, складаю $5.00 на прес. фонд журнала „Промінь". Покійному вічна пам'ять!

Сестра Марія Грбус, Саскатун, Саск.

Леонід Мосендз

ЗАСІВ

ПОВІСТЬ

Слухайте: Ось вийшов сіяч сіяти...
(Марко IV, 3).

Давно вже чув Ніно, що до них має приїхати на кілька днів бабуня. Це було приємно чути. Бо весною, коли мати їздили на Волинь, привезли від баби великого, величезного птаха, тетерева. Ось такого! Як той павич, що так смішно заточується в сусідовому дворі, коли роспускає віялом свого хвоста. Але павич живий, а тетерев ні. Він... той... як... ну, ніби живий! Бо в середині в нього, казали батько, клоччя та вата, а очі скляні. Чи хто коли бачив у живих птахів скляні очі? А цей стоїть на шафі.

І коника привезли йому були мати. З картону. А в середині, коли Нінон роспоров йому живіт столовим ножем, було порожньо і звідти випала щипавка. Хвіст був випав ще перед цією операцією. „Вирвався сам", запевняв хлопець, коли мати неодмінно хотіли знати, що сталося з тим чудовим хвостом. Правда, він старанно намагався приліпити відірване волосіння на старе місце, але нічого з того не вийшло. Тільки обмастив клеєм руки та поляпав підлогу. Дістав за це по пальцях.

А взагалі, як би не коліщатка під дощинкою до якої був примоцований кінь то він би нікуди й не годився. Як і ті сири, що кілька їх, великих як колеса, також привезли мати з Волині. Дуже не смашні! Але за те мед, мед! Чудовий мед! Особливо у вощинах. Одначе давали його завжди так дуже мало! Навіть пальця вмочити не дозволяли. Та й комору замикають мати відтоді, як заскочили Ніна над липовою діжечкою за облизуванням пальців. Тому то Ніно так і захоплений звісткою про скорий приїзд бабуні. Дуже приємно дістатися знов до безлічі прекрасних і цікавий речей, які приїдуть з бабунею. Але головне, що в хаті буде нове обличчя, буде незвикла метушня. Ніно надзвичайно радується з кожної метушні: тоді в хаті буває по-новому весело й менше на нього звертатимуть уваги. І з надією на всі прекрасні можливости, що здійсняться з приїздом гостей побіг Ніно на левади росповісти хлопцям про радісне очікування.

Мала громадка дітей слухає Ніна з роззявленими ротами. Зі самовдоволенням, що почуває свою перевагу над слухачами, оповідає малий про приїзд гостей, про випханого птаха, про коників, і сам заслуховується свого оповідання. Гаряче червневе сонце розмальовує сяйними барвами оповідання дитини. Чебрець на припеченому сонцем схилі левади викликає густим своїм пахом потребу говорити про щось запашне, притульне, смашне. Гарячий дух від моховитого каменя, що на нім сидять діти, оплітає тепленьким павутинням голі, засмаглі від води й сонця, руки та ноги й підшептує гіперболічні порівнання. А засмаглі під циганят слухачі обертаються за Ніновими рухами мов соняшники за сонцем дивляться йому просто до рота, захоплені багатомовністю й запахом хлопця.

Нараз Левко, найчорніший, з непокірним чубком чорнявого волосся хлопчика, перебиває Ніна, тикаючи пальцем йому в груди, але звертаючись до решти хлопців:

— Його бабуня не приїде!

— Як то не приїде? Присяйбо приїде! Мати казали! Вже й постіль для неї з горища принесли. І все привезе! Чисто все! Що може Левко знати? Ет!

Ніно призирливо закопилює губу й ще призирливіше пхикає. Чи бачив, мовляв, хтось дурня, як цей Левко? Але того не так то легко й збити. Він лише хитає заперечливо головою й не перестає тикати в Нінові груди. Так, так! Хоч Ніно й каже, що баба приїде потягом, але з залізничного двірця вона сюди не дістанеться. Бо вона старенька. Сама не дійде й усіх тих річей не зможе донести. А візник не схоче її везти. Нінова бо баба полячка! Ось!

Левко переможцем глянув довкола в заокруглені від подиву очі слухачів і ще в останнє ткнув пальцем. Тиша запанувала над гуртком. Навіть сам Ніно остовпів, уражений несподіваним аргументом. Але зараз же спам'ятався, й вибухнув навалою протесту. От дурниці! І яке ж бо верзило цей дурний Левко! Та ж візник возить кожного, хто має двадцять копійок! Повезе він і бабу!

— Брешеш, Левку! повезе! Бо бабуня йому заплатить! І бабуня не полячка! Чуеш, не полячка!

Ні, Левко каже правду. Ось хрест святий! Він же, Левко, чув, що Людкевичі з поляків. Тому й Нінова баба напевно полячка. Мабуть, Ніно тому так боронить бабу, що й сам полячок...

Ні, цього вже для Ніна рішучо забагато. Левкова переконаність, а головне те, що ніби й хлопці привертаються на його бік, усе це позбавило Нінові оповідання барвистости, правдоподібности, життя. Мов поклало темні, непрозорі плями на барвисті, яркі образи. За це може бути лише одна відплата: вхопити Левка за чуба й вовтузитися з ним, доки не скаже, що брехав, що всі його слова вигадки, що бабуня приїде, що візник її привезе...

Ще мить і котилися би Ніно та Левко по мякому, теплому, запашному моху, вовтузячись як малі цуценята, але з долини почали гукати:

— Ніно, Ніно! Мой, мой! Мати кличуть! Обідати!

Знизавши призирливо плечима, та крутнувши на п'ятах, Ніно чвалом покотився зі схилу, поспішаючи додому. А за ним надздогін полетіли вигуки Левкової перемоги:

— Ага, полячка! Полячка! Моє зверху!..

**
*

Поспішавши додому, приобіцює Ніно спам'ятати таки при нагоді тому урвітневі Левкові сьогоднішню поразку та закарбувати на носі, чиє буде „зверху". Але чому ж таки бабуня полячка? Тонкий сумнів закрадається в Нінове серце. Треба запитатися в батька. Він чисто все знає.

Батько вже сидять за столом і посапуючи дивляться на порожні тарілки. Вони не люблять чекати на страву й бувають тоді сердиті. Мати метушаться в кухні.

Ніно тихесенько засувається за стіл і ще тихіше вмощується на стілець, намагаючись як мога менше звертати на себе уваги. Бо як зауважать батько, що він спітнів і не вмивався — будуть гримати. Але хлопцеві не щастить. У тиші, напруженій від обережности, стілець гуркотить громом і батько наводить на Ніна свої сердиті очі:

— Хто сідає за стіл таким мурзою? Ще не звик до порядку! Негайно вмиватися!

Коли би це наказували мати, Ніно почав би суперечку, — „разговори", як кажуть завжди мати в таких випадках. Бо тоді Ніно великий крутій:

— І навіщо оце так часто мити руки? Все ж одно по обіді знов забрудяться. Навіщо також умиватися кожного вечора, щоранку? Бо ж руки, скільки їх не мий, усе мурзаються. Добре було би, наприклад, вмиватися лише раз, у неділю. Правда ж, мамо!

І покотились би дитячі міркування. Навіщо оце люди завдають собі стільки труду, витрачають стільки часу на такі зайві речі, як вмивання, прибирання постелей, готування страв... Зробити би це все на довший час: на цілий тиждень, на місяць, на рік... Чому?

Але з батьком на подібні теми мудрувати дуже небезпечно. Він не розуміє „разговорів" та „чому й навіщо". Просто треба йти й виконувати неприємну процедуру. І ніно викочується до кухні.

За столом тихо. Батько очевидячки роздратовані й мати лише крадькома поглядають на нього. Тишу переривае брязкіт ложок та плач Нінової сестри Тати, що її ніяк не може заспокоїти в спальні нянька. Але нарешті мати підводять очі від тарілки й рішучо кладуть ложку:

— Підеш сам на станцію назустріч мамі, чи не матимеш часу? Тоді я піду з Докією.

— Сам піду, — коротко кидають батько.

Ага, говорять про бабуню. Значить дійсно таки приїде. Все брехав Левко...

— Правда ж , мамо, бабуня не полячка?

— Що? аж стріпнулися мати й поклали ложку. Хто це тобі таке казав? Де це ти таке чув?

Батько також перестав їсти й пильно подивився на Ніна. Під двома парами нерухомих очей хлопець в'юном завертівся на стільці:

— Хто казав? Левко казав. Від матері своєї чув, що ми поляки й бабуня полячка...

Мати знов сплеснули руками:

— Ах ти, вулишнику! І чого це ти від тих бовдурів понабираєшся? І що з тебе буде, як виростеш? Скільки вже разів казала я тобі щоб ти з тими мужиченятами не заводився. Га? Не можеш гратися сам?

Ніно тремтить. Щось дійсно поганого було, мабуть, у його запиті, коли так обурилися завше миролюбна мати. Але ще гірше, що й батько насупився. Ой, будуть тепер пляцки! Так називає батько дуже болючу процедуру, коли лівою рукою хапає Ніна під пахву, ногами вперед, обличчя долі, а правою прикладає кілька таких ляпасів, що потім пашить цілий день. І хлопець уже безнадійно дивиться на могутню батьківську правицю, нахмарене обличчя. Але воно зараз же вияснюється:

(Продовження в наступному числі)

PROMIN

Vol. XIV, 8 ENGLISH SECTION August, 1973

DOCUMENTING YOUR HERITAGE

The Program of the PUBLIC ARCHIVES OF CANADA to Collect and Preserve the Archival Documents of the Many Cultural Communities in Canada

CANADA — BUILT BY MANY NATIONALITIES

Canada's population is made up of persons who trace their origin to many countries. They or their ancestors came to Canada to seek freedom and opportunity for themselves and their children. Only two per cent of Canada's population are truly "native" — Indian and Eskimo. Approximately one-third is of French origin and trace their Canadian ancestry to the century prior to 1760. Another third of Canadians belong to the groups generally lumped together as "British". Most of these migrated to Canada in the two centuries after 1760. The remaining third have a wide variety of backgrounds and are immigrants or the descendants of immigrants who came largely during the past century. For lack of a more suitable term the word "ethnic" was frequently used to refer to this last element of our population. Many of these people retained their cultural identity, and all contributed to the social, political, cultural and economic development of Canada.

HISTORY BOOKS INCOMPLETE FOR LACK OF EVIDENCE

In the written history of Canada the role of the French and British communities appears predominant. The contributions of Canadians of other origin have not received adequate attention and have frequently been neglected. As a result many history books give an incomplete view of Canada's past.

One of the chief reasons for the lack of a proper appreciation of the various contributions of Canada's many cultural elements is the lack of documentation available to historians and other researchers. When a person wants to write about history he goes into libraries and archives to do his research — to learn as many facts about the past as he can. He cannot describe events that are not recorded. Unfortunately, until recently little material was available in the country's archives which adequately described the difficulties and accomplishments, the social significance and cultural uniqueness of many Canadians. To preserve an accurate and complete record of Canada's past, to improve our history books, you can help by placing the necessary documents in an archives.

WHAT ARE ARCHIVES?

Many people have misconceptions about archives as something remote and not relevant to their daily lives. But almost everyone creates and collects archival documents — only that they call them souvenirs, momentoes or old papers. To the ordinary person an old newspaper, a picture, a scrap-book, grandmother's last letter, a Bible with a family genealogy, minutes of meeting, and letters from a cousin may have sentimental value only. However, to the archivist and the historian these are "archives", they record something unique about the past. Only by putting many such bits and pieces together can historians recreate a picture of life in the past. Archives can show fashions in clothing and furniture, social and cultural values, religious practices, education, technology and many other aspects of life. Any document which contains textual, cartographic or pictorial information about the past is "archival" — whether the document is a painting of a typical rural scene, a movie about life in the suburbs, a medal struck to honour a distinguished visitor, computer tapes, or the many paper records we create in our daily life, such as letters, notes, account books, maps and sketches.

THE HERITAGE PROGRAM

To overcome the existing shortage of archival documents relating to Canada's many cultural communities the Public Archives has established a special program. This new program is designed to aid the various cultural communities to collect and preserve all kinds of archival documents which record their heritage, which describe all aspects of the life of these commun-

ities which have contributed a unique richness to Canadian society.

The program is intended to enable everyone to participate in preserving their distintive heritage. We urgently invite all Canadians to cooperate to make this project successful. We are completely dependent on the support of many individuals and organizations. We cannot create archival documents; we can only collect and preserve the documents which others have created.

FINDING ARCHIVES

Archival documents, created by individuals or associations, are scattered throughout the country. Canadians of all origins have created millions of items which record something of their experiences, their hopes and disappointments, their successes and failures, their uniqueness in and adaptation to Canadian society. Thousands of organizations and churches and hundreds of newspapers and magazines are evidence of the many cultural communities in the Canadian mosaic. All of these have created documents which record their various activities.

Many people have bundles of documents ranging from letters to cheque stubs and newspapers which may well be unique. Frequently people are too modest; they think that their material has no great value. While it is just lying about and is of no real use to you, it may be valuable to someone else. We appeal especially to the executives of various associations to consider the way in which our Program can help them. Old records of your association may be stored in private homes and be in danger of deterioration or destruction. They are too important to discard, but because they are seldom used they are neglected. Records of this kind should be placed in an archives where they are properly stored and protected. Often valuable documents have been lost because they were left in the attic or basement when a house was sold, were destroyed when a house burned, or were discarded when they were inherited by someone who did not realize their significance.

COLLECTING ARCHIVES

The Public Archives works to acquire and preserve documents which have historical significance. We are aware of the fact that various museums and institutions privately supported by the cultural communities have already taken commendable steps in this direction — albeit frequently hampered by lack of funds and professional expertise. We hope that we can work together with these institutions for our mutual benefit. With further cooperation from organizations, the press and individuals we can help all elements of the Canadian community to place on record their part in the development of Canadian society.

FOR EVERYONE'S USE

What will happen to the material collected at the Public Archives? The collections will be sorted, arranged and described so that they can easily be used by researchers. Portions will be microfilmed and can then be borrowed for the use of researchers working at most libraries across Canada. The research rooms of the Archives are never closed.

Twenty-four hours a day, seven days a week, the resources of the Public Archives are available to enable Canadians to learn more about their past, more about themselves. In addition to services provided in Ottawa, a reference service is available to persons across the country who wish information about historical facts or the existence of research sources.

PRIVACY ENSURED

However, not all the material in the custody of the Public Archives is freely available to researchers. Some donors, persons or organizations, request us to restrict the use of certain papers. Restrictions are frequently applied to ensure the personal privacy of the donor or of other living persons. The terms of the restrictions are determined by the donor in consultation with the Public Archives. Even when the donor does not specify any restrictions, the normal laws of copyright and libel apply.

PROPER CARE

In order to assure the permanence of archival material the Public Archives has large modern facilities and equipment and a competent staff with specialists in many skills. The documents are stored carefuly to protect them against wear and damage. Torn and worn documents can be repaired by special processes that will preserve them for centuries of use. Frequent use may pose a threat to a collection. Therefore, many documents are copied and the original preserved for special consultation only.

В користь Музейної Фундації

При відділі Союзу Українок ім. Ольги Кобилянської, створений Музейний Комітет, який зайнявся збіркою фондів на будову будинку для музею, як також збіркою експонатів музейної вартости. Ці речі є дуже цінні й їх мало залишилось по околицях. Старші піонери, які привезли дещо з собою помалу відходять. Ми були щасливі дістати деякі строї вцілости від свідомих одиниць та інші експонати, як рушники, обруси, сорочки.

І так вересня 1972 року за стараннням цього Музейного Комітету при відділі і при помочі членкинь відбулось моделювання народньої ноші і модерної прикрашеної українською вишивкою, як також вистава українських малярів.

У приготуванні до вистави і під час неї працювали такі особи: Анна Янів, Ольга Андрущак, Ізидор Грицак, Наталія Дептух, п. Н. Дорош, Оля Вахняк, Анна Кіщук, Анна Макогон, Емілія Кіндрачук, Василина Залещук, добр. Леся Удод (коментаторка народніх строїв). В уборі модельок помагали пані: М. Ткачук, С. Стратійчук, Г. Максимюк, А. Тріщук, А. Холод.

Імпрезу відкрила голова відділу Оля Андрущак, пояснивши ціль вистави українських малярів і що ввесь дохід з цієї вистави відділ передає до Музейної Фундації Союзу Українок Канади в Саскатуні. В імені Комітету імпрези вітала приявних гостей голова пані Марія Дорош, зокрема привітала присутніх мистців-малярів, які прибули зі своїми картинами.

Моделювання народної ноші відкрили двоє молоденьких школярів — Таня Фотій і Гриць Удод традиційним українським хлібом-сіллю на вишиваним рушнику вітаючи присутню публіку. Моделювали народню ношу: М. Кіщук — буковинський стрій м. Вишківці; Євгенія Симчич — буковинський стрій — Чернівці; В. Залєщук — стрій з Чернятина, повіт Городенка, Покуття; Анна Ференюк — стрій з Буковини; Анна Вівчарук — буковинський стрій, П. Хомин — стрій села Торгівці теперішний привезений; Наталя Кіщук — гуцульський з Карпатських гір; Тарася Байда — сокальський, Західня Україна; Є. Вахняк — снятинський, Покуття.

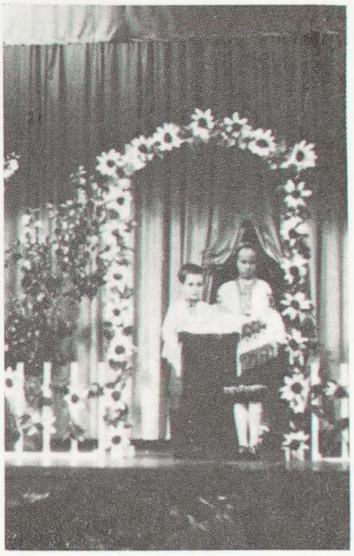

Світлина з вистави Музейної Фундації у Саскатуні — учні: Гриць Удод і Таня Фотій вітають хлібом-сіллю учасників вистави.

В другій частині показу народньої ноші моделювали самі молоденькі панночки: Варвари Кіщук — теперішній танцювальний стрій; Даруся Воронюк — полтавський; Ґеня Максимюк — полтавський, Христина Вівчар — буковинський —пов. Заставна; Одарка Пилипов — гуцульський — привезений з України 1972 р.

У третій частині моделювали модерну ношу з українською вишивкою: Зеновія Чирак, Зеновія Семенюк, Оля Гавриш, Парання Крик. Марія Маков, Текля Найчук, Маруся Воронюк, Кароліна Возняк, Марія Гарбус, Олена Багрій, Емілія Лабач, Олена Гнатюк, Анна Папіш, Емілія Табачнюк, Параня Турецька, Петруся Вівчар, Даруся Вівчар, Оля Кравчук, Леся Дептух, Соня Дептух, Аліна Новаковська, Ґеня Максимюк і Леся Фотій та п-во Богдан і Олена Антимнюки у своїх шлюбних убраннях.

Народні ноші, такі як 120 років і більше, привезені колись з України нашими піонерами — це багата спадщина по наших предках. Це ручне мистецтво розвивалось у нашім народі впродовж довгих століть. Показ майже кожного убрання захоплював глядачів і молодь. Так само теперішня ноша у застосуванні народної вишивки, розміщеної із смаком: довгі сукні вечірні, пообідні та інші.

112 картин 19-ти українських мистців викликали справжнє захоплення — портрети, краєвиди, українське село, з піонерського життя в Канаді. Більшість цих мистців це молоді, початкуючі, інші — це студенти малярської школи: Наталя Дептух, Розина Дух, Целіна Качковська, Наталя Куцей, Леся Николайчук, Ізидор Грицак, Ґеня Максимюк, Оксана Олекшій, Данилко Романчук, Розина Сулятицька, пані Сафрук, Соня Сенюк, Орест Заставний, Марія Токарчук, Анна Токарчук. Оля

Because the Program is an integral part of the Public Archives, all its facilities and expertise are available for this important project. It is our sincere hope that all Canadians will make use of their rightful share of these facilities, so that all cultural resources of Canada may be equally available to all and the history of all be recorded.

If you are interested in placing material in the Public Archives or wish more information please write to the

Coordinator,
National Ethnic Archives,
Public Archives of Canada,
395 Wellington Street,
Ottawa, Ontario
K1A 0N3

Зліва направо Оля Вахняк і Наталя Дептух.
Світлина з вистави в Саскатуні.

Андрущак, Розимир Робинсон, Іван Пернаровський і Надія Левицька.

На закінчення програми відбулось чайне прийняття під управою пані К. Завидюк, при помочі членок Музейної фундації при відділі, до якої входять: Оля Андрущак, Галя Максимюк (голова головного Музею), Марія Дорош, Василина Залещук. Анна Янів, Анастасія Кіщук, Єлисавета Вахняк. В праці допомагали голови кружків — Анна Гарасимчук, Вероня Лозова, Настуня Буряник, Марія Кулачковська, Рая Левицька і Марія Воронюк.

Чистий прихід в $520.94 передано до Музейної Фундації від відділу ім. Ольги Кобилянської в Саскатуні, який раніше склав на цю ціль поважні суми пожертв.

Кінцеве слово голови Музею Галі Максимюк: „Щира гратуляція та велике признання Комітетові Музейної Фундації при відділі за влаштування такої величавої та успішної вистави. Подяка мистцям за участь у виставці своїх картин. Перед нашими очима проходили молоді і старші модельки в народніх та модерних убраннях. Головний Музей складає подяку відділові ім. О. Кобилянської і Марії Дорош, яка очолювала цей комітет вистави. Відділ цей причинився дуже багато, як морально так і багатими дарами для головного музею. Багато одиниць особисто дали свою щиру пожертву. Як вам уже відомо, що в нашім пляні є будова нового приміщення для Музею.

Тож звертаюсь до вас, а також до інших відділів в імені Музейного Комітету далі працювати. Найбільше потрібно нам тепер, щоб придбати фондів, а також маємо на увазі передавати і збирати до музею речі музейної вартости".

Своє слово пані Максимюк закінчила подякою відділові та всім учасникам вистави.

Анна Янів, секретарка

Запрошуємо на окружний З'їзд

В неділю, 9 вересня, 1973 р. заходами Манітобської Провінційної Екзекутиви Союзу Українок Канади відбудеться в Етелберт, Ман.

ОКРУЖНИЙ З'ЇЗД

Запрошуємо дооколичні відділи Союзу взяти численну участь округи — Свон Риверу, Роблину, Ґилберт Плейнс, Давфину і Флин Флону. Запрошуємо до участи все громадянство. За точнішою програмою просимо слідити пізніше.

Марія Білоус, голова,
Марія Андрейчук, окр. предст.

Відділ ім. Л. Українки в Ванкувері складає пожертву $5.00 на нев'янучий вінок в пам'ять бувшої членки, Павліни Сліворської, яка упокоїлась 5-го травня 1973 року, прожила 80 років. Родині покійної висловлюємо щире співчуття.

П. Клюкевич, рефер. „Променя"

ПАМ'ЯТІ ІРИНИ ПАНЬКІВ

В річницю смерти нашої дорогої сестри і мами, бл. п. Ірини Паньків з Дуфросту, Ман., яка упокоїлась 26 травня 1972 року, вшановуючи світлу пам'ять покійної складаємо замість квітів $10.00 на часопис „Український Голос".

Дочки — Леся Гасюк і Ольга Кловак, син — Роман Паньків з родинами, п-во М. Лютак, Вікторія Б.К., п-во Я. Снайдер — Ешленд, Ореґон, ЗСА, п-во А. Гаваґа — Вінніпеґ і брат І. Антонійчук з родиною у Бінфейт, Саск.

ПОПРАВКА

В ч. 6-7 журнала, на стор. 20 у підписі під „У світлу пам'ять нашої дорогої мами, бабуні, бл. п. Анастасії Григорчук з Етелберт, яка упокоїлась 23 січня 1973 року, замість китиці запашних, складаємо $25.00 на журнал „Промінь" підпис правильно має бути:

Теодор і Надя Іванчишин, Давфин

ВІДДІЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Н. Забіла

Метелик

Я біжу, біжу по гаю
Я метелика впіймаю.
А метелик не схотів,
Геть від мене полетів.
Полетів він на лужок,
Заховався між квіток...
Я іду, іду, іду,
Метелика не знайду.

Шукур Сагдулла

КУДИ РОБОТА ХОВАЄТЬСЯ

Дівчина вирішила після вечері помити посуд.

— Мамо, — сказала вона, — тепер я завжди допомагатиму тобі. І ніколи, ніколи не стомлюся.

Мати була зворушена. Вона пригорнула до себе доньку.

— Гаразд. Якщо так, донечко, тоді завтра перед моїм поверненням додому зроби щось у хаті. Що саме — побачиш сама.

— Добре, мамо, я все зроблю, тобі нічого не залишиться!

На другий день мати пішла на роботу. А дівчинка погралася у себе в дворі. Потім побігла до подружок. І раптом згадала про свою обіцянку усе поробити вдома.

— Вай, пропала моя голівонька! — вигукнула вона.

Дівчинка стояла у дворі і дивилася на всі боки. За що б їй узятися? Але чомусь ніякої роботи не бачила. Якби їй кинувся у вічі віник, вона б підмела у дворі. Попався б совок — прибрала б сміття, ганчірка — помила б підлогу.

Раптом вона побачила на веранді ляльку.

Дівчинка взяла її і почала гратися.

Настав вечір. Уся сім'я зібралась в хаті.

Після вечері мама спитала:

— Ну, що ти сьогодні, донечко, встигла зробити в хаті?

— Вай, — відповіла дівчинка, — я шукала роботу і не знайшла її. Коли ти йшла з дому, заховала усі роботи!

Мама засміялась.

— Як це так вийшло? Віник і совок під ганком, ганчірка он там, на гніздку. Тобі треба навчитися самій знаходити роботу.

Наступного дня дівчинка знайшла собі роботу: підмела у дворі, викинула сміття, помила підлогу. Отак вона навчилася допомагати мамі.

Г. Демченко

Таня

Це ж чому завжди у Тані
Щічки свіжі та рум'яні?
А тому, що Таня наша
Їсть і борщ, і хліб, і кашу!

Дивовижний кущ

Прийшов Тарасик додому. Глянула мама на його сорочку, головою похитала:

— Де ж це ти гудзика посіяв?

Стоїть Тарасик, думає: „А й справді, де ж це я його посіяв? Чи в леваді, коли в піжмурки гралися? Чи на городі?"

І вже уявляється йому, як виросте дивовижний кущ, а на його гілках гудзиків, що й листя не видно! Натрусить Тарасик гудзиків повні кишені. Принесе мамі й скаже: „Недарма я гудзика посіяв. Бачиш, скільки з нього вродило, — усім тепер вистачить".

Г. Усач

Наша доня

Клен і липа у затінку
Донечку гойдали,
А татусь і матінка
Розуму навчали.

Народне

— — —

Малий Івась звертається до матері:

— Дай мені двадцять пять центів для того чоловіка, що ото кричить на вулиці.

— А про що він кричить?

— Велика порція морозива за двадцять п'ять центів!...

Громадська і родинна хроніка

ЧАЙНЕ ПРИЙНЯТТЯ НА „ПРОМІНЬ"
Едмонтон, Алберта

Заходом відділу Союзу Українок Канади при Катедрі Св. Івана, в неділю, 11-ого березня 1973 р. відбувся в катедральній авдиторії Св. Івана чай у користь журнала „Промінь".

Головою цього чаю була пані Анна Особа. Привіт склала пані Леся Івасюк, голова Союзу Українок Канади. Голова відділу панна Розалія Фарина привітала гостей від Жіночого Товариства при Катедрі Св. Івана.

В програму імпрези входила головна промова добродійки Марії Керніцької, кореспонденційної секретарки Союзу Українок Канади. Вона виголосила цікаву доповідь про журнал „Промінь", його ціль і його завдання.

Далі до концертової програми причинились сумківці, вони відспівали кілька пісень під проводом пана Солтикевича, а панна Ліона Фарина приграваля на фортепіяні. Менші діти відтанцювали український танок під проводом пана В. Іщенка.

Посеред залі стояв головний стіл, який був гарно прибраний вишиваним обрусом і живими квітами. Навкруг по залі були розложені менші столики також прибрані вишиваними обрусами, а посередині кожного столика стояла картка з відзнакою „Промінь".

Отець Керніцький перевів молитву, а Владика Андрей поблагословив їжу. Пані Стефка Голубіцька і членки соціяльного комітету подали смачну перекусу і чай.

Вітали гостей при дверях: добродійка Марія Хом'як, добродійка Марія Керніцька і панна Розалія Фарина, голова жіночого товариства.

Наливали чай пані: Лукія Голубіцька, уступаюча голова комітету журнала, Марія Лазарук, голова жіночого комітету при Інституті Св. Івана, пані Рожак від Церкви Св. Ілії, В. Саламандик від Церкви Св. Михаїла, М. Попович від Церкви Св. Андрія. Доглядали гостей: Лукія Голубіцька, Катерина Єринюк. При книжці гостей: Софія Гриник і Настуня Мисак. Передплати збирали: Емма Верхомин, Марія Гринчук, Стефанія Пауш.

Чай був дуже успішний і всі були задоволені. На закінчення пані Анна Особа подякувала усім за таку численну присутність гостей і усім тим, що допомагали цей день довершити на таку велику ціль, як наш журнал „Промінь".

Марія Ґрекил, кореспонденційний секр.

Світлина з чайного прийняття на „Промінь". Перший ряд зліва направо сидять пані: Ольга Ганночко, голова пров. екзек. Союзу в Альберті, Розалія Фарина — голова відділу при Катедрі св. Івана, Леся Івасюк, голова Союзу Українок Канади, Анна Особа — голова Комітету журнала, Марія (добр.) Керніцька, кореспонденційний секр. Союзу; другий ряд: Катерина Єринюк, Стефанія Пауш, Марія Гринчук, Емма Верхомин, Настуня Мисак, Лукія Голубіцька, Стефка Голубіцька.

ДЕНЬ ЧЛЕНСТВА
Стирджис, Саск.

Відділ ім. Лесі Українки у Стирджис улаштував день членства і чайне прийняття для нових членок, яке відбулось 18 лютого 1973 р. Програмою імпрези керувала голова пані Ольга Михайлюк, молитву провів о. А. Хруставка і відспівано „О Україно". Пані О. Михалюк представила нововписаних членок, які вступили до відділу. Пані Марія Жук склала подяку в імени нових членкинь за гарне і миле прийняття, та висловила волю нових членок працювати спільно для добра організації і церкви. Також пригадала про журнал „Промінь" і який ми повинні передплачувати, читати і піддержувати матеріяльно.

Відтак пані О. Михалюк відповідним словом пояснила ціль святкувань, і що це є день патронки нашого відділу Лесі Українки найбільшої поетки нашого народу.

Пані Михалюк сказала, що Леся Українка вчила нас всіх любити Україну. Розказав дещо про життя поетки і як закінчилося її молоде коротке життя. Подякуваа всім за присутність на цім святі.

Слідував гуртовий спів патріотичних пісень під проводом нашого диригента пана Холода. Голова церкви пан Холод подякував жіночому товариству за їхню працю і радив, щоб ми мали більше таких імпрез, де могли б сходитись і роботу продовжувати.

Кінцеве слово виголосив наш парох о. А. Хруставка. Він підніс вартість організацій, які так все щиро працюють при церкві чи у народній роботі.

Закінчено програму національним гимном „Ще не вмерла Україна".

Відбулося чайне прийняття і членки провели збірку, яка принесла 19.00 яку переслано на „Промінь".

Ґрета Ґерман, секр.

БАЖАНІ ГОСТІ У ТУ ГИЛС

Наш відділ ім. Лесі Українки завжди радо вітає провідниць нашої організації. І так цього року дня 25-го березня загостили до Ту Гилс членкині провінційної екзекутиви Союзу Українок на Альберту: пані Ольга Ганночко — голова, пані А. Звоздецька, пані О. Мельничук і пані А. Данилович. Зустріч цих пань відбулася з членством нашого відділу в залі під церквою. Наш відділ запросив членкинь з сусідніх відділів — Мусідори і Ґросова. З Мирнам прибула пані Дубельт.

Наради відкрила голова відділу пані Маріянич. Вона привітала гостей і попросила о. Зубрицького провести молитву. По цім пані Маріянич представила голову пров. екзекутиви пані Ольгу Ганночко і удекорувала її корсажем, а пані Мулька наділила корсажем пані Звоздецьку. По цім пані Ганночко виголосила цінну доповідь про зберігання і вивчання української мови, про пошанування своїх релігійних і народніх традицій та звичаїв.

Другою доповідачкою була пані Анна Звоздецька. Вона розказала нам про свою подорож до Аргентіни. Це було цікаво почути як живуть наші люди в Полудневій Америці, як цікавляться народньою працею і своєю рідною церквою та своєю організацією. Там жінки зорганізовані у Союзі Українок Аргентіни. Відтак пані Звоздецька висвітлювала „слайдс" (діяпозитиви) з побуту в Аргентіні.

На закінчення програми наша голова пані Маріянич склала подяку паням з Едмонтону та гостям з іншим відділів. Членкині нашого товариства подали смачну перекуску.

М. С.

ЧЛЕНСЬКИЙ ЧАЙ
Келгари, Алберта

Заходами відділу ім. Ольги Басарабової було улаштовано Членський Чай 4-го лютого 1973 р. Ціллю цієї імпрези було придбати нових членкинь і побільшити відділ, а разом з тим вшанувати тих членкинь, які працювали 30 і поверх років.

Пані Єлисавета Дін очолювала комітет та була предсідницею програми. Головний стіл був прибраний вишиваним українським обрусом, на якім стояло два короваї, що їх спекла пані Анна Ткачук. Присутніх на Членськім Чаю було 40 осіб. Кожна членкиня мала подбати, щоб прибути з одногою гостею, представити її та щоб вона познайомилась з іншими тут панями і тим способом зацікавити їх та запросити до співпраці у нашім відділ.

Слово до членства виголосив митр. о. М. Фик, який поділився думками про завдання жіночих організацій, про їх громадську працю для церкви і цілого народу тимбільше, коли організація основана на культурі народу, до якого кожна людина є приналежна.

Відзначені членкині, що одержали грамоти у відділі в Калгарі, перший ряд зліва направо: Анна Козелик, Василина Горик, Марія Олійник, Анна Дутчак, Єлена Коваль; другий ряд — Анастасія Боднар, Єлена Стінька, Надія Кобильник, Софія Садовник, Марія Островерха. Неприсутні на знимці — Марія Курчаба, Докія Петращук, Текля Каракуць, Анастасія Стечишин і Анастасія Світик.

Відзначені членкині, які працювали в організації Союзу Українок Канади 30 і більше років були: Анна Дутчак, Марія Курчаба, Надія Кобильник, Докія Петращук, Марія Островерха, Текля Каракун, Марія Садовник, Єлена Коваль, Анастасія Стечишин, Анастасія Світик, Василина Горик, Анастасія Боднар, Анна Козелик, Єлена Стінька.

Кожна з цих відзначених членкинь була нагороджена грамотою і горнятком з українським взором.

Голова відділу пані Ґеня Маковська подякувала пані Єлисаветі Дін за те, що вона так гарно зорганізувала членський чай, який відбувся перший раз у нашому відділі.

В імені вшанованих членкинь склала подяку пані Анна Дутчак зарядові та присутнім гостям. Звернувшись до молодих членкинь сказала, щоб вони старались зробити щось ще більше і можливо краще для своїх дітей, як зробили піонерки-українки для своїх, бо тепер є кращі можливости, як були для них в тих часах, коли вони приступали до праці.

Програма закінчилась співом многоліття для відзначених членкинь і „Де згода".

Ґеня Микитяк

ЮВІЛЕЙ П-ВА АНАСТАСІЇ І МИХАЙЛА БАБЛЯКІВ

З нагоди 80-ліття уродин п-ва Анастасії і Михайла Бабляків, приятелі і члени громади Собору Св. Софії та знайомі з сусідніх громад величаво вшанували ювілятів.

З ініціятиви пань у відділі Доньки України — Катерини Валентин, Анни Прокопюк і Марії Гнатів був улаштований обід в неділю, 3-го грудня 1972 р. в залі Собору Св. Софії в честь ювілятів.

П-во Бабляки належать до піонерів громади Св. Софії у Монтреалі: Вони були оснувателями парафії УГПЦеркви і впродовж 60 років беруть активну участь у громадському і церковному житті.

Молитву і вступне слово виголосив о. д-р В. Слюзар, а ювілейною програмою керувала голова відділу Союзу Українок пані Стефанія Кульба. До цього відділу пані Бабляк належить 45 років. До слова були попрошені — п. Андрій Гукало і Михайло Чипчар, які говорили про активність ювілятів з давніх років з якими вони працювали. Від церковної громади склав привіт ювілятам голова Петро Филипчук, від відділу Союзу Українок Доньки України — секретарка Зеновія Гоменюк, від присутніх гостей пані Марія Пушкар вручила дарунок і побажала кріп-

кого здоров'я та многоліття. Були відчитані привітальні телеграми від дост. міністра, і пані Мирослави й Івана Яремків, від п-ва Івана і Теклі Материн з Стретзвил, Онт.

По привітах пані Катерина Валентин зробила заклик скласти пожертви на потреби Церковного Комітету при відділі. Після молитви і на закінчення ювілею пані А. Бабляк від себе і свого чоловіка склала сердечну подяку гостям за присутність, а зокрема паням, які зайнялись влаштуванням ювілею, який залишиться для них милим спогадом. По цім пані Бабляк проголосила пожертви, що їх вони обидвоє з чоловіком склали, як слідує: на Собор Св. Софії — 100.00 дол., на Колегію Св. Андрея — 50.00 дол., на відділи Союзу — ім. Доньки України — 55.00 дол., ім. Ганни Барвінок — 10.00 дол., на „Український Голос" — 10.00 дол., на „Вісник" — 10.00 дол., на журнал „Промінь" — 25.00.

В імені приятелів громади Св. Софії в Монтреалі бажаємо п-ву Баблякам кріпкого здоров'я і ще довгих літ прожити в добрі і спокою.

З. Г.

ВЕСНЯНИЙ ЧАЙ
Ванкувер, Б.К.

Заходом Провінціяльної Екзекутиви С.У.К. на Британську Колюмбію та відділом ім. Л. Українки в Ванкувері, відбувся успішний Весняний Чай 27 травня о 2-ій годині по обіді в парафіяльній авдиторії у Ванкувері. До новозбудованої авдиторії, яка була відповідно прибрана, гості прибули з Чиливек, Валей, Бернабі, Монтреалу та Ванкуверу. Треба підкреслити, що цього року все виглядало особливо принадно, бо ванкуверська громада спромоглася збудувати прекрасну авдиторію, що й доповнило святочність цього дня.

При вході гостей вітали пані: Н. Воробець — голова місцевого відділу, М. Наконечна — заст. голови, Л. Кут-Шевчук — голова Провінційної Екзекутиви, М. Вакалюк — уступивша голова, М. Богдан — 1-ша заст. голови і 2-га заст. М. Савіцька. Книжку для гостей доглядали пані: А. Трофаненко — касирка відділу, Л. Киба — касирка Екзекутиви та довголітня членка О. Сироїд.

Гості засіли за гарно прибрані столики і пані Л. Кут-Шевчук відкрила Чай відповідним вступним словом, пригадуючи присутнім про початки та заслуги Союзу Українок Канади та про заснування Музею — вона ж і провадила дальшою програмою. Покликаний парох прот. П. Бублик проказав молитву, привітав нововибрану Екзекутиву та склав побажання і найкращих успіхів у праці. Голова пані Н. Воробець в імені відділу прилучилась до привітань. На гарно прибраному столику стояв портрет покійної Анаст. Рурик і писанка, на якій намальований портрет королевої та принца з нагоди коронування королевої Єлисавети другої.

На світлині: Дарія Кут, пані Л. Кут-Шевчук, голова Провінціяльної Екзекутиви на Б. К. та пані Л. Шевчук з Гені — розпаковують картини В. Курилика.

Слідувала концертна точка, яку з приємністю сприйняли гості, а це три танки, що їх по-мистецьки приготовили пан і пані В. Стасюки, добре знані попередніми виступами.

Чай подавали сумківці й членки. Чай наливали пані: Гайдамовська і А. Трач від організації Українок Канади (ОУК), Ласківська і М. Балан від Ліги Визволення України (ЛВУ), Р. Григірчук — голова відділу ім. О. Кобилянської в Чиливек, С. Луканюк — голова відділу ім. О. Пчілки в Бернабі та пані М. Сташин з Валей.

Покликана до слова пані В. Ревуцька докладно розповіла про життя та осягнення відомого українського маляра пана В. Курилика, а п. Ф. Богдан висвітлив фільм доповнюючи вищесказане. Вистава картин маляра В. Курилика, що її Екзекутива випозичила з Едмонтону, була гарно розвішена і присутні з зацікавленням оглянули. Крім цієї виставки мали також виставу ручних робот з Чиливек від відділу ім. О. Кобилянської, збірку гуцульської кераміки, полтавського вишиття та тканин від пані В. Ревуцької, недавно одержану з України вирізблену гуцульську господарку, трембіту та інші рідкісні експонати від д-р Гуцуляка та збірку малюнків пані М. Російчук. Д-р Гугуляк — знавець народнього мистецтва дав доповідь і пояснення про гуцульське мистецтво, пан Ф. Богдан висвітлив фільм про Гуцульщину.

В кінцевім слові пані Л. Кут-Шевчук подякувала учасникам цієї імпрези та запросили бажаючих оглянути добре впорядкований музей, головою якого є пані Л. Митрик.

Оглянувши цінний історичний матеріял, який насвітлює нашу багату спадщину та картини маляра В. Курилика, які пригадують нам початки українського життя в Канаді, відвідувачі-гості були вдоволені програмою імпрези.

К. Б.

СВЯТО МАТЕРІ
Валей, Б.К.

Старанням Шкільного Комітету і силами Української Рідної і Недільної школи та членами СУМК, з поміччю Надзірної Ради, відбулася святочна імпреза з нагоди Дня Матері в неділю, 13-го травня. Після Служби Божої о. Настоятель сердечно поздоровив усіх присутніх матерів і побажав для них найкращих успіхів, а головно щастя й доброго здоров'я і віку довгого, та запросив усіх приявних перейти до парафіяльної авдиторії, у якій відбулося прийняття на честь матерів. Після обіду, яким зайнялися молоденькі студенти з поміччю мужчин під проводом пані Раїси Демчук і Софії Островської та сумківок Ліди Яблонської, Марусі Блажук, Марти Грицюк і Петруньки Коновальчук—учительки Рідної Школи. Головний стіл представила пані Софія Осторовська, яка на доручення членкинь Відділу ім. О. Кобилянської причепила корсаж добр. Блажук, як вияв щирої пошани за її труди і працю при громаді. По цім кількома щирими словами привітав усіх присутніх п. І. Крохмальний — заступник голови громади.

Святочну програму відкрив о. Настоятель вступним словом, який поінформував зібраних про значення цього Дня Матері та висловив щире признання для всіх тих родичів, що не жаліли труду і часу, а привозили своїх дітей до Рідної й Недільної шкіл, без яких і не відбулася б ця скромна програма.

Концертною програмою керувала сумківка Марта Грицюк, вона ж і вручила букет гарних квітів для найстаршої мами пані Вероніки Семчук, яку щиро й тепло представила пані Софія Островська.

По цім хор учнів Рідної й Недільної шкіл відспівав „Христос Воскрес", „О, Мати Божа", „Наша Мати". Деклямації продеклямували учні Дона Бардак, К. Федчук, Славко Бардак, Синді Татарин, Женя Стінсон, Михась Федчук, Калина Соколюк, Надійка Стінсон, Шерил Соколяк, Александер Коновальчук, Лідія Бардак, Давид Макар і Іринка Макар.

Змістовний реферат „На пошану Матері" виголосила Маруся Блажук про значення Свята Матері, яка сказала, „що саме тоді коли природа весняна набирає краси, то всі культурні народи в вільному світі вшановують найбільш чарівну з людських істот: матір, істоту, що є не тільки джерелом нового життя, але без якої саме життя не мало б змісту. Мати — це велике слово, найкраще слово. Мати і людство — дві невід'ємні і нерозривні поняття. Якби не було геройських терпінь матері, тієї неземної її святої любови, самопосвяти аж до заперечення себе самої, — не було б людського роду на світі, як не було життя без сонця, як хтось сказав, що мати — це сонце людства. Щасливі ті народи, що мають добрих матерів. Їхня доля, їхнє майбутнє забезпечені. Від матері, яка живе посвятою для родини, прийде обнова і відродження нації. Ось великий пророк українського народу Тарас Григорович Шевченко, який дуже добре розумів обов'язки матері і наскрізь збагнув її величезне завдання та яку важливу ролю вона відграла в житті свого народу про що заявив перед цілим світом „У нашім раї на землі, нічого кращого немає, як тая мати молодая з своїм дитятком малим".

Учні недільної і рідної школи під час концерту на свято День Матері у Волей, Б. К.

Після реферату слідувало іще кілька художніх точок у виконанні учнів Української й Недільної шкіл, привітання — гуртової деклямації для всіх присутніх матерів. В'язанку українських пісень відограв на акордіоні молоденький сумківець Петрусь Блажук, а головно „Рушничок". Свято Матері попереджував заключним словом п. Іван Крохмальний, який подякував присутнім і тим, що підготовили таку гарну програму на Свято Матері: учителькам і о. Настоятелеві з добродійкою, пані Софії Островській і сумківці Ліді Яблонській за оформлення сценічної декорації

Свято закінчилось національними гимнами України й Канади. Всі присутні Матері із своїми родинами переживали радість і душевну насолоду, яку дали їх власні діти, бо хоч вони всі уроджені в Канаді, але чули всі вони з уст дітей свою рідну мову і свою українську пісню, про яку писав Т. Г. Шевченко:

„Наша дума, наша пісня, не вмре,
не загине.
От де люди наша слава, слава
України".

Присутній

СВЯТО ЛЕСІ УКРАЇНКИ
Гримзбі, Онт.

Заходом Союзу Українок Канади ім. Кн. Ольги, в Гримзбі, Онт., для 27 лютого 1973 року, відбувся вечір присвячений пам'яті Лесі Українки. Свято відкрила голова Т-ва пані Теофіля Лиса вступним словом. В своєму слові вона підкреслила важливість і користь таких святкувань в наш час.

Твори Лесі Українки в цей вечір читали: пані Марія Бурак, з великим чуттям прочитала — „Мрії", а добр. А. Міненко „Стороноько рідна", „Україно плачу . . .", і „Всі наші сльози" . . .

Далі слідував реферат, який відчитала пані Теофіля Лиса. В своєму рефераті пані Т. Лиса підкреслила мужність і бадьорість та завзяття нашої поетки. Хоч слаба вона була тілом, але її дух і завзяття до праці були сильні, такі сильні, що нам здоровим людям і живучи в такому добробуті і країні волі, треба б від неї повчитися. Отож, постановімо собі, що від тепер ми станемо в ряди працюючих громадян, які працюють не тільки собі на користь, але і на користь свого поневоленого народу!

На кінець, добр А. Міненко прочитала вірш — „Де тії струни". Відтак відбулося чайне прийняття.

Треба тут підкреслити, що помимо цього, що це був собі звичайний будний день, публіка дуже дописала. Жіноцтво, дуже є вдячне всім за підтримку і прибуття на наше хоч скромне, а проте з щирістю влаштоване свято!

А. Міненко, секр.

З НАГОДИ ДНЯ УРОДИН
Монтреал, Кве.

В неділю, 28-го січня 1973 в залі Собору Св. Софії в Монтреалі, родина, приятелі і членки Союзу Українок Канади відділу ім. Доньки України улаштували милу несподіванку для пані Анастасії Твердун з нагоди відзначення — 70-літнього ювілею з дня народження. Господинею цього ювілею була пані Стефанія Кульба, голова відділу „Доньки України", до якої організації шановна ювілятка належить вже поверх тридцять п'ять літ.

Сіллю і хлібом привітали ювілятку пані Марія Гаврилюк і п. Теодор Сосницький. Після молитви, яку перевів о. Ігор Куташ, син Володимир Твердун привітав свою маму від себе, своєї дружини і трьох дітей, а наймолодша внучка причіпила квіточку своїй бабусі. Від односельчан привіт зложив п. Григорій Береза, бажаючи пані Твердун ще довгі літа прожити в оточенні своєї родини і односельчан. Від Союзу Українок Канади відділ ім. „Доньки України" привіт прочитала секретарка, пані Віра Турченюк. Від управи Собору Св. Софії привіт зложив п. Б. Панчук. Від похресників дарунок вручила пані Твердун, Софія Рід, Василь і Микола Твердун, а від присутніх дарунок передали ювілятці її довголітня і добра приятелька пані Марія Бучак і пані Катерина Валентин. До збірки промовляла пані Анна Прокопюк ,яка була розділена на Церковний Комітет при відділі, на „Промінь" і на Собор Св. Софії. Після обіду в родиній і приятельській атмосфері о. Ігор Куташ закінчив ювілей молитвою.

Велика подяка належиться паням, які зайнялися цією ювілейною імпрезою, їх добрі і довголітні приятельки, а це: Катерині Валентин, Анні Прокопюк, Марії Гнатів, Марії Бучак, Наталці Романишин, Теклі Дребот і Марії Пушкар. Спеціяльна подяка пані Вірі Сиген за велику прислугу для успішного переведення ювілею.

Пані Анастасія Твердун вже довгі літа вдовою, яка виховала сина Володимира на доброго члена Собору Св. Софії, а тепер помагає виховувати внуків. Покійний муж, Іван Твердун, був дуже активним членом Собору Св. Софії і вложив дуже багато труду і зусилля в переведенню збірки на закуп землі, на якій сьогодні величається Собор в Монтреалі. Він також любив українську сцену, на якій виступав у головних ролях в Соборі і в Товаристві Просвіта. Шановна ювілятка вже довгі літа у відділі ім. „Доньки України", працює жертвенно і віддано спеціяльно в Господарчому Комітеті. Вона тішиться великим числом приятелів і популярністю не тільки при Соборі Св. Софії у своїй відділі, але й у цілім суспільстві міста Монтреалу.

В імени відділу „Доньки України" в Монтреалі бажаємо пані Анастасії Твердун ще довгі літа проживати при доброму здоров'ю в родинному затишку та надалі так щиро і віддано працювати для нашого відділу, як вона вже робила і робить такі довгі літа.

Членка відділу

СВЯТО ЛЕСІ УКРАЇНКИ
у Ошаві, Онт.

В неділю, 25-го лютого 1973 р. по обіді відділ С.У.К. „Барвінок" перевів цікаву програму в честь Лесі Українки (1891-1913) і її мами, Олени Пчілки (1849-1930).

Програму вміло приготовила і перевела пані Анна Дутчак, з поміччю пані Ідеї Люїс, пані Ґені Маги і пані Олі Горегляд. На переднім столі, прикрашеним портретом і літературою, засіли учасниці цього свята.

Голова відділу, пані Оля Горегляд, відкрила свято згадкою, що під час наших зборів присвячується частину на читання про тему дня, однак цього разу ми рішили влаштувати спомини про Лесю Українку дня ширшої публіки.

Програма як слідує: фортепіянове сольо „Бродяга" музика Веселовського — панна Христя Куць. Вірш „Українська хата" — панна Ніна Войтович. Переклади віршів в англійській мові — перечитала пані Оля Куць. Доповідь — пані Ідея Люїс — на тему про дитинство Лесі Українки. Між іншим пояснила, що поетеса мала надзвичайно тяжке дитинство, серйозні критичні хвороби, але не звертаючи на її надзвичайно хворий стан вона могутньо і гордо це поборювала, і всі її дитячі і майбутні твори відображають її сильний дух та особисту перемогу.

Спів молодшого відділу СУМК — „Чом, чом, чом земле моя". Підготовляли дітей пані Марія Григоренко і пані Маріяна Шолдра, керувала хором панна Христя Куць. Лист Лесі Українки — перечитала добр. Олена Славченко. Деклямація „Давня Весна" — панна Леся Антонович. Фортепіянове сольо — В'язанка українських вальсів — панна Катруся Гриців. „Надія" — вірш — відчитала пані Анна Дутчак. Уривок з „Лісової Пісні" — виконали пані Оля Горегляд і пані Михайлина Ґонта. Доповідь про Олену Пчілку перечитала пані А. Дутчак, зазначуючи, що Олена Петрівна походила з дому Драгоманових і мала два сини та чотири дочки, однак Ларисі (Лесі) присвятила найбільше уваги. Сама була надзвичайною громадською постаттю і увійшла в історію як письменниця та журналістка, а головно як мати, що дала нам Лесю Українку, духовість якої вона формувала. Лист Лесі Українки перечитала пані Наталя Довдес. Вірш „Конвалія" — відчитала панна Люда Карпа. Казочку для дітей „Біда навчить" перечитала пані Леся Міносора.

Слідувало чайне прийняття.

УКРАЇНСЬКА ОСЕЛЯ ТРИЗУБ ДЛЯ СТАРШИХ ГРОМАДЯН У ЧИЛИВЕК, Б.К.

Домініяльний уряд як також провінційні уряди час-від-часу стараються переконати своїх горожан, що їхати на вакації або на різні прогульки то не треба їхати десь до інших країв, як наприклад Гаваї, Флориди, або до Злучених Стейтів Америки чи до інших держав світа. Тут у Канаді, чи то на сході, півночі чи заході є місця, що задоволять всякі людські потреби, моральні і душевні. Візьмім напр. провінцію Брітійську Колюмбію, тут знайдете чого лише душа забажає. Господом дана природня краса, гори й широкі просторі левади, ріки, озера та зелені ліси, що дають красу літом і зимою. А клімат, то кращого ви не знайдете. Здається, що сама природа так хотіла, щоб ця частина Канади була така щаслива своєю красою та краєвидом, як вона є.

І тут у Брітійській Колюмбії одна з найкращих частин це „Фрейзер Велі", де знаходиться місто ЧИЛИВЕК, а в Чиливек є Українська Оселя „Тризуб, де будуть постійно замешкувати наші старші громадяни. Оселя тепер на укінченню. Офіційне відкриття відбудеться 15-го липня ц. р. у годині 2-ій по обіді. Коли хочете мати більше інформацій — пишіть, а ми з приємністю дамо відповідь.

Чиливек знаходиться у прекрасній частині Фрейзер Велі, числить понад 40.000 мешканців. Околиця Чиливек є одна з найкращих хліборобських частин Брітіш Колюмбії. Чиливек є на головній дорозі між Ванкувером і Келґарі. В місті Чиливек є різні бизнесові підприємства, напр. рітейл крамниці, супермаркети, департаментові крамниці та інше. Чиливек є осередком плекання хмелю, худоби і молока. Так само є прекрасні сади, де садівники продукують ягоди, малини, горіхи, сливки, грушки, вишні, черешні й інші овочі, як також різні продукти з городу. Околиця Чиливек славиться багатьома ріками й озерами, де є всякого роду риба. А що найкраще то є прекрасні краєвиди і теплий клімат.

Оселя „Тризуб" — це приміщення для старших горожан. Управляє Українське Товариство у Фрейзер Велі. Дім має 23 помешкань, для одної і для двох осіб. Дирекція складається з шістьох осіб, яку очолює як президент д-р. Михайло Савіцький, який є добре відомий українському загалові.

По всякі інформації і аплікації пишіть до управителя Оселі.

The Trident Manor
Mr. Michael P. Ochitwa, Manager
Ste. 101, 310 St. David Street,
Chilliwack, B.C.
Phone: Area dode 604 792-0114

СВЯТО ДЕНЬ МАТЕРІ У СМОКІ ЛЕЙКУ, АЛТА

Заходами відділу ім. Ольги Кобилянської відбувся в Українськім Народнім Домі 13 травня 1973 р. концерт присвячений Дню Матері.

Програму вечора відкрив предсідник п. Г. Головайчук вступним словом привітавши мамів та присутніх гостей. Першою точкою на програмі був спільний спів — гості разом з дітьми відспівали „О, Мати Божа". Реферат про значення свята матері прочитала Оля Передій, вірш про маму прочитала Петруся Старчук, другий реферат в англійській мові прочитала Павліна Садора, молодий хор відспівав „У горах Карпатах". Слідували інші концертні точки, як гра на піяно, деклямації, рецитації, народні танки під проводом О. Придій, М. Антонюк і Л. Леськів, виступав молодий хор, сольоспів та гра на музичних інструментах. Учасники концертної програми — це переважно молодь, яка віддавала пошану своїм матерям.

Кінцеве слово виголосив парох о. Гриділь. На закінчення господині подали перекусу матерям і гостям.

К. Пивовар, рефер.

П О П Р А В К А

У звіті відділу ім. Кн. Ольги в Ґронлид, який поміщений в ч. 6-7 на стор. 29 зайшла друкарська помилка — пропущено у звіті імена двох господинь — Теклю Пшик і Анну Петрів (Ів.). Цілий склад господинь має правильно бути — Орися Кульчицька, Павліна Данилюк, Анна Петрів (В.), Текля Пшик і Анна Петрів (Ів.).

За похибку перепрошуємо.

НА ВІЧНУ ПАМ'ЯТЬ ТЕКЛІ ЯСЬКІВ-ТИМЧАК
Монтреал, Квебек

22-го лютого ц. р. померла в Монтреалі на 90-му році життя бл. п. Текля Яськів (родом Тимчак) залишивши за собою в смутку в Монтреалі брата Семена, а у Ватрос, Саск. брата Нестора. Родилася вона в селі Соротсько, повіт Скалат, в Галичині 1882 року. Приїхала до Канади з своїм чоловіком Вавром Яськовим на передодні Першої світової війни 1913 року, а одружились вони там ще в рідному селі 1900 року, на початку цього століття. Дітей не мали. Її чоловік Вавро помер 1953 р. після 16-ти роках недуги паралічу. Впродовж того часу вона працювала і доглядала хворого мужа Сорок років пробула на тій самій роботі й тій самій фірмі Мекдоналд-Огден. Шість років тому вона сама дістала атак-параліж і останніх п'ять років прожила в приватному домі для недужих старших під опікою лікарів та мед-сестер.

Покійна Текля була релігійною людиною і щедрою та жертвенною. Тяжко працювала ціле своє життя переживши в Канаді одну війну і другу, 16 років при допомозі брата Семена і братової доглядала спаралїжованого мужа. В завіщенню залишила 500 долярів на Соборну Громаду Св. Софії і 500 долярів на Колегію Св. Андрея. В часі похорону була проведена збірка на нев'янучий вінок. Із збірник грошей на нев'янучий вінок, родина вислала і на українську пресу — уділено пожерт-

ву на „Український Голос", „Вісник" і на „Промінь". В похоронних Богослуженнях служили отці Ігор Куташ і Володимир Слюзар. Тіло покійної похоронено із Собору Св. Софії там само, де поховано майже 20 років тому її мужа Вавра. Після похорону родина справила в залі Собору традиційні поминки для билських і знайомих, які брали участь у похороні. Господарем жалібного обіду був близький друг Семена і родини Тимчаків Осип Савчук. Він також зробив заклик до збірки. Йому, Ігореві і Володимирові та всім, що прибули вшанувати покійну і до того ще зложили свої пожертви на нев'янучий вінок, родин Семена і Нестора Тимчаків, шляхом цих рядків складають щиру і сердечну подяку.

Б. П.

Бл. п. МАРІЯ БІЛОЗЕРСЬКА

Шатиґе, Квебек

Бл. п. Марія Білозерська з роду Яскула, упокоїлася в неділю, 8-го квітня 1973 р., проживши 76 років. Народилася Марія 2-го серпня 1896 р. в селі Корита, повіт Кротошин у Польщі.

Познайомившись з (тепер уже покійним) Михайлом Білозерським, тоді чотовим Армії УНР, який в той час перебував в таборах інтернованих в с. Щепйорно і м. Каліші і вийшовши заміж за нього, вона втратила усі привілеї горожанки Польщі і була позбавлена всіх прав і горожанства. Проживала покійна разом зі своїм чоловіком за дротами у вище згаданих таборах і перенесла все те, що тоді вояки Армії УНР перенесли: голод, холод, недуги і переслідування польськими властями.

В тих таборах і народилось у них двоє дітей: дочка Марія і син Олександер. Марія завжди була доброю мамою і вірною дружиною. Вона виховала своїх дітей в українських традиціях, яких завжди дотримувалася і вщепила їм любов до України, яку вона перейняла від свого, тоді ще юного мужа, який від початку і аж до смерти був вірним сином свого українського народу і не словами, а ділом доказував свою любов. Вона завжди була біля нього і чим могла допомогала йому.

Коли в 1939 р. почалась війна і

німці зайняли м. Каліш, вони знищили табори інтернованих і переселили усіх до міста Каліша, разом і родину Білозерських, де вони і прожили до 1945 р. А в 1945-ім році під натиском большевиків були виселені до Німеччини, де перебували в м. Майнц Кастель в таборі переселенців.

В 1948 р. Михайло Білозерський виїжджає до Канади, де відробляв контракт в Портаж-дю-Форт на електростанції, а згодом спровадив і дружину з сином (їхня дочка Марія в той час уже була в Канаді).

Відробивши контракт, подружжя виїхало до Торонта, Онт., а згодом до сина в Лашін, Кв. Марія проживала коло сина аж до смерти. Вона завжди була побожна і дуже лагідної вдачі. Щороку, у Різдв'яну ніч, разом з невісткою гостила колядників багатою вечерею.

За декілька днів перед смертю у шпиталі „Лашін Дженерал" Марія прийняла Таїнство Св. Причастя, що його уділив їй протопресвітер Єпіфаній Чижів.

Похорон відбувся у середу, 11-го квітня. Панахиди, в похороннім заведенні і Заупокійну Службу Божу в церкві Св. Юрія, відправив протопресвітер Є. Чижів. Під час усіх похоронних відправ співав церковний хор, під керівництвом пані Валентини Кисленко.

Поховали бл. п. Марію Білозерську поруч її чоловіка Михайла, на парафіяльнім цвинтарі Св. Юр'ївської громади в м. Лашін, Кв.

Після похорону відбувся поминальний обід в домі сина покійної. Прощальне слово над труною покійної і слово співчуття під час поминальної трапези виголосив протопресвітер Є. Чижів, а син покійної висловив свою щиросердечну подяку всім тим, що у будь-який спосіб були причетні до похорону покійної його матері.

Після поминального обіду, присутні склали 42.00 дол. на українську пресу і на поміщення некролога та фото-знимки покійної в „Промені" і в „Українському Голосі".

Хай Господь оселить душу покійної Марії там, де всі праведні спочивають.

Вічна Їй Пам'ять

Присутня

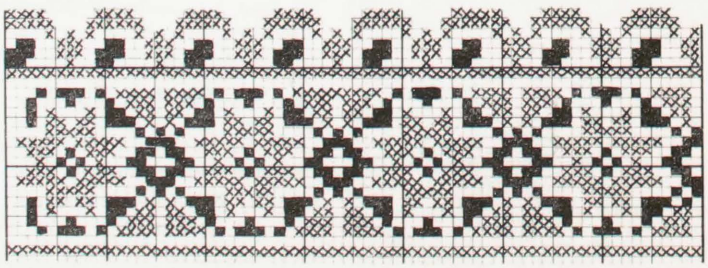

Взірці із збірки **Олени Пчілки** виконані хрестиками в двох красках ниток.

■ чорна, × червона, або чорна-жовта, чорна-помаранчева — прикраси до хати на подушки, обруси, уставки до блюзок, чи при долу сукні, туніки, рукавів.

Союз Українок Канади, Музей Торонто Філія.

Бл. п. МАРІЇ (ЩЕРБАК) МИХАЙЛЮК

В четвер 24-го травня 1973 р. після тяжкої недуги відійшла у вічність у шпиталі в Вернон Б.К. активна членкиня Союзу Українок ім. Св. Ольги, бл. п. Марія Михайлюк.

Марія народилася на хуторі Новий Буг місто Миколаїв на Полтавщині 8 квітня 1908 р. в родині Комашенко.

В 1925 р. виходить заміж за Антона Щербака. Життя в Україні в ті часи були майже неможливе за совєтської влади, тож в 1928 р. приїжджають до Канади до міста Едмонтону. В Едмонтоні провадили власне підприємство, де муж покійної був кравцем. Тут вперше Марія вписується до Жіночого Товариства, яке тоді називалося „Рідна Школа". Початки в Канаді не були легкі, а до того Марія одержує сумну вістку, що родичі і три брати остались знищені совєтською владою в Україні.

В 1934 р. переїздять до Брітійської Колюмбії до міста Ванкуверу, а в 1939 р. до міста Вернон, Б.К. Тут далі стають членами Української Греко-Православної громади, як також членами Українського Народного Дому, де разом щиро працюють на церковнім і народнім полі.

В році 1947 головік Марії А. Щербак умирає на удар серця і Марія лишається бездітною вдовою і круглою сиротою, бо крім чоловіка жодної родини не було в Канаді.

Марія вдруге виходить заміж у 1949 р. за Михайла Михайлюка і виховує 11-літнього сина свого мужа.

Покійна була поважною людиною, яку повагу і другим віддавала. Була культурною, освіченою і активною членкою Союзу Українок Канади через 43 роки. Марія Михайлюк любила свою Церкву, для якої щиро працювала і співала у хорі. Брала участь в усяких підприємствах, де нераз виголошувала реферати чи деклямувала. В місцевім Жіночім Т-ві ім. Св. Ольги все входила в заряд, навіть і була головою. В минулих кількох роках найбільше працювала і старалася придбати філію музею при товаристві. Очолювала Музейний комітет при т-ві і за її стараннім був сповнений проект приміщення цього музею в 1969 р. Багато праці і труду поклала Марія, щоб придбати колекцію народнього ручного мистецтва до філії музею, до якого і сама подарувала речі. Та-

кож дбала і про інші філії музею як філію музею у Ванкувері, Б. Б., де покійна також багато речей подарувала. А при кінці свого життя, коли вона знала, що її недуга перемагає, у своєму завіщені дарує речі до головного музею у Саскатуні, як також грошевий дар у сумі $500.00 на Музейну Фундацію Союзу Українок Канади.

Бл. п. Марія завжди зберігала свою традицію і культуру.

Марія лишила у смутку свого чоловіка Михайла, сина Євгена, невістку і дві внучки.

Панахиду, Заупокійну Літургію та чи похорону по покійній Марії Михайлюк, при великій кількості людей відправив парох о. Я. Рибалка. Після похоронних відправ учасники похорону зійшлися до парафіяльної залі на поминальний обід, котрий був приготований і поданий Жіночим Товариством. По обіді промовляли: парох Всеч. о. Я. Рибалка від громади, від жіночого т-ва голова пані Н. Міцюк, від Народного Дому пан І Кокольський. Всі говорили щирими словами про покійну, як також висловили родині співчуття. Пан Василь Гакман в ім. родини склав подяку всім учасникам похорону, о. парохові Я. Рибалці за чин похорону і Жіночому Товариству за поминальний обід.

На нев'янучий вінок, в світлу пам'ять своєї дружини, і на виробленя кліше муж Михайло склав $20.00 на журнал „Промінь".

Хай канадійська земля буде їй легкою, а пам'ять про неї між нами вічною.

Вічна Їй Пам'ять!

Н. Микитюк

ПОДЯКА

Щира подяка отцеві Я. Рибалці за чин похорону, жіночому товариству за приготування поминального обіду, хористам і дякові п. П. Малишові, усім тим, що прислали квіти і за висказане співчуття. Щира подяка всім, що відвідували покійну Марію у шпиталі і що присилали квіти.

Щира подяка всім тим, що взяли участь у похороні і своєю присутністю віддали покійній Марії останню прислугу та виявили своє співчуття родини.

Муж Михайло, пасин Євген, невістка і внуки Михайлюки
Вернон, Б.К.

АЙТУНА, САСК. Відділ ім. Св. Кн. Ольги

Річні збори відділу відбулись 7-го листопада, 1972 року. Збори відкрила голова пані Е. Козій молитвою. Предсідницею зборів була пані М. Березюк, а секретаркою пані М. Гребенюк. Голова відділу Е. Козій подякувала членкиням за їх співпрацю у минулім році, секретарка С. Давидюк також склала подяку членкиням за їх дуже добру кооперацію, бо праця у товаристві йшла успішно і було приємно працювати.

Впродовж року відбулось 11 місячних зборів. Членки улаштували два випродажі домашнього печива — один перед Різдвом, а другий перед Великоднем, приготовили обід на Храмове свято, видали вечерю під час базару, приготовляли вечері для Лайонс Клюбу, приготовляли похоронні перекуски та займались весільними обідами. Для хворих у шпиталі посилали кошики овочів, а замість квітів на могили, посилали пожертви на народні потреби.

Касирка відділу дала фінансовий звіт — осталось в касі з 1971 року — $1,823.46, приходи в 1972 році — $3,636.52, розходи — $4,230.49, осталось у касі — $1,229.49.

Управа відділу на 1973 рік: голова — Єлисавета Козій, заступниця голови — Павліна Обух, секретарка — Софія Давидюк, касирка — Бер-

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

надета Березюк. Сестриці — Катерина Лецюк, Анастасія Мачула, Розалія Деркач та Параня Смеснюк. Референтка журнала „Промінь" — Марія Березюк, Конт. комісія — о. Гупка, М. Березюк і М. Мартинюк.

Членки відділу засилають журналоів „Промінь" та його редакції найкращі побажання і багато добрих успіхів в праці.

Софія Давидович, секр.

ТАНДЕР БЕЙ, ОНТ.
Відділ ім. Доньки України

Річні збори товариства відбулися в домі М. Сторожук в присутності 13 осіб. Предсідницею зборів була О. Яремчук, секретаркою Б. Карпюк. Голова М. Пресунька привітала всіх і попросила членок вшанувати пам'ять померших членкинь хвилевою мовчанкою.

Обширний звіт діяльности товариства здала голова М. Пресунька. Референтки комітетів теж подали окремі звіти. Впродовж 1972 року відбулися збори по домах членок, на яких обговорювалась ділова праця товариства і читано обіжники і кореспонденцію. Наш відділ належить до місцевого Комітету Українок Канади, бере участь у їхних імпрезах і допомагає їм у різних підприємствах. Ми теж помогли місцевому КУК. У їхній праці.

У протязі року відділ відбув дві культурно-освітні програми, а саме: вечірок в честь Лесі Українки, що його приготовила О. Яремчук і вечірок українських світлин, що висвітлив гість п. М. Олійник.

В жовтні відділ приготовив виставку образотворчого мистецтва різних місцевих і інших мистців. Також на показі були речі привезені з України. Було на виставці надзвичайно багато гарних і цікавих речей і чимало нашого народу зійшлося оглянути цю виставку і при нагоді погоститися чаєм і солодким печевом. В той самий час відбулося розігравка картин, кераміки і вишитого обруса, що його вишили членки: М. Гарасимчук, Б. Карпюк і М. Дутка.

В травні і вересні відділ обслуговував будку на льокальному „Флі Маркет". Членки приготовляли і продавали печево, голубці, вареники і квіти та вживані речі.

Відділ жертвував на журнал Сумківець, на фонд поборювання рака, на національний Комітет Українок Канади і на льокальну Управу Мистецтва (на покриття коштів виставки художника В. Курилика).

Заряд на 1973 рік: голова — О. Михайлишин, заст. голови — М. Гарасимчук — секр. С. Клименко, касирка — О. Яремчук. Контрольна комісія — О. Вилкій, Й. Сурмай, Т. Кулій.

С. Клименко, секр.

РАДВЕЙ, АЛБЕРТА
Відділ ім. Л. Українки

Річні збори відділу відбулися в п'ятницю, 12-го січня 1972 року в Народнім Домі. Збори відкрили голова відділу пані Боєчко молитвою. Однохвилинною мовчанкою вшановано померлих членкинь відділу. Предсідницею зборів була голова пані Боєчко, а секретаркою Марія Чорна. Членкині заряду здавали звіти з річної діяльности відділу. Відділ начислює 14 членкинь. Помимо того, що наші членкині входять до церковного заряду, ми працюємо в міру наших сил і можливостей ,щоб допомагати громаді і Церкві.

Впродовж року відділ відбув 8 місячних зборів і 2 засідань заряду, де членки по черзі подавали перекуску та якусь одну річ на розігравку. Членкині приготовляли — День Подяки, День Батька, 2 церковних і 7 похоронних обідів, один чай з перекускою і продаж домашнього печива. Відділ вислав делегатку на пров. З'їзд до Едмонтону, купив кухню, настільники і посуду до Народнього Дому. На наших Зборах читаємо обіжники від централі Союзу Українок. До шпиталів і домів хворим засилаємо картки побажань.

Фінансовий звіт: з року 1971 осталось у касі $509.18, приходи 1972 — $882.57, розходи — $414.66, в касі осталось — $977.09.

Управа відділу на 1973 рік: голова — Анна Боєчко, заст. голови — Гафія Літвін, секретарка — Марія Чорна, касирка — Гелен Онищук. Контрольна комісія — Наталка Савчук, Єлена Сікора, Марія Дорош. Добродійний комітет — Марія Снайчук, Розалія Чорна. Господині — Наталка Полічук, Вероня Чорна і Марія Кіріяк.

Марія Чорна, секр.

КАНОРА, САСК.
Відділ ім. М. Маркович

Річні збори відділу відбулися 9-го листопада 1972, в докінчення 29-го листопада 1972 в залі Українського Народнього Дому. Предсідницею зборів була Павля Данильчук, а секретаркою Тереса Ахтимійчук. Голова Марія Котелко подякувала членкам за їх щиру працю, Анна Стусик дала звіт діяльности.

Відділ начислює 103 членки, є дві почесних і 6 нових вписалося. Праця у відділі була поділена між управою і 12 комітетами, 5 групами, референткою „Променя" і оселі „Тризуб". Кожна група занималася по черзі улаштуванням спільних обідів, бенкетів перекусок та інше. Сестриці доглядали порядку в церкві. Впродовж року відбулося 9 місячних зборів і 9 засідань.

Жіноче т-во в Канорі веде широку громадську працю. Ми поставили перед собою певні завдання і старалися якнайкраще їх сповнити. До найважніших ділянок праці належить опіка над шкільною і дорастаючою молоддю. Відділ опікувався недільною школою, купував для учнів потрібні підручні матеріяли. Недільна школа відбувалася кожної неділі, коли лише відбувалася Служба Божа. Дитячим хором недільної школи керувала Марія Мисак. Около 87 дітей учащає до недільної школи, 8 учителів — 4 студенти і 4 старших. Пан Едвард Ґерман є директором недільної школи. Відділ при допомозі Батьківського комітету обдарував дітей на Різдво ласощами. Під час Св. Причастя приготовили для учнів снідання, а при кінці шкільного року дали заслужені нагороди та вшанували учителів скромними подарунками. Для учнів та їхніх родичів влаштували прогульку біля „Ґейтвей Лодж". Стараннем надзірної ради старшого СУМК-у і молодшого було улаштовано концерт День Матері з чайним прийняттям. Членка Марія Ортинська була вшанована Матір'ю Року. Стараннем Комітету Музейної Фундації відбулося 3 освітних вечірки. Комітет членства приготовив відповідно День членства з чайним прийняттям. На цім святі т-во вітало провінційну голову, Катрусю Шолтер з її двома членками провінц. управи.

Прихід з цього чаю $50.00 передано на прес фонд „Променя", $10.00 на організаційний фонд, $25.00 на фонд музею.

Комітет відвідував хворих в шпиталі і вдома, посилав квіти та овочі. На Великдень хворі і обслуга діставали писанки і свячене. Членки так само відвідували старших у Відпочивальнім домі, розносили свячене та через цілий рік відповідно доглядали. В громадських збірках на добродійні цілі комітет провів кампанії на Юнайтед Апіл та інші добр. цілі. Пані Стела Лісон очолювала наше т-во під час кампанії на досліди рака. Відділ передплачує до місцевого шпиталю „Український Голос", і „Промінь". Членка Марія Котелко є одною з директорів Інституту П. Могили в Саскатуні. Відділ вислав 3 делеґатки на провін. з'їзд до Йорктону. Наш відділ спільно з церковною громадою улаштував такі імпрези: Спільне свячене, храмовий обід на День Подяки, пущення, крім того відділ приготовив і видав 11 бенкетів; 3 вечері, 6 весільних вечери, 5 похоронних перекусок, 2 перекуски, прощальний вечерок для членки і один „бейбі шавир". Членки влаштували випродаж ручних робіт. Печеня пасок та випродаж великодного печива.

Пожертви, що їх відділ склав у звітному році (крім бюджету до централі — $209.00): на місцеву церкву — $1,000.00, до Народного Дому — $400.00, Фонд В. Сарчука — $100.00, „Промінь" — $60.00, Фонд Музею — $25.00, до оселі „Тризуб" — 75.00, умеблювали кімнату у Ґейтвей Лодж, Канора — $500.00, на рака — $15.00, на провін. організ. фонд — $10.00, на фонд сироти Ореста Загарії дітей — $150.00, на Колегію св. Андрея — $100.00, Інститут ім. П. Могили — $60.00, відділ Ольги Кобилянської за поміщення привіту — $25.00, недільна школа — $308.93, відділ вислав учня до оселі „Тризуб" — $30.00, нагорода за українознавство — $25.00.

Приходи в 1972 році $9,586.25, розходи — $7,564.26, у банку осталось $4,587.37.

Заряд і комітети на 1973 р.: Павля Данильчук — голова, Марія Котелко — уступ. голова, Анна Стінка — Ірина Щигол і Ґеня Ортинська — заступниці голови, добр. Ольга Бойчук — рек. секретарка, Тереса Ахтимійчук — заст., Марія Гребенюк — кор. секр. Катерина Лабюк, заст. Марія Гребенюк — кор. секр., Катерина Лабюк, заст., Оксана Копилчук — касирка, Дарія Ортинська — заст. Дорадниці заряду — Анеля Стратійчук і Стефанія Горчинська.

Комітети: Освітній — добр. О. Бойчук, Д. Ортинська, Г. Данильчук; референтка „Променя" — Д. Ортинська; членства — Ґ. Ортинська і П. Кушнір; соціяльний — М. Ґулуцан, Ґ. Калинюк, В. Василович; музею і муз. фундації — К. Лабюк і Д. Ортинська; відвід. хворих — О. Ґулуцан, А. Романов, К. Котик, П. Дверничук, С. Лесан; відвід. старших у пансіоні — А. Полович, Є. Лабюк, О. Гладун; предст. до пансіону — Ґ. Панграс, М. Дробот, І. Демчук, М. Лодба; дитячого садочка — о. В. Бойчук п, М. Лабюк, Ґ. Ортинська, Г. Данильчук, П. Кушнір, Д. Григорів, недільної школи — М. Мисак і Ґ. Калинюк; молодший СУМК — М. Мисак, Ґ. Калинюк, О. Ґерман; старший СУМК — П. Данильчук; оселя „Тризуб" — Д. Ортинська; ювілейний відділ — П. Данильчук, А. Стратійчук, П. Кушнір, О. (добр.) Бойчук, П. Ґорчинська, О. Ойстрик; будівельний церк. громади — П. Данильчук, Д. Ортинськащ П. Кушнір і К. Лабюк; старші сестриці — Д. Ленько, А. Охітва, І. Демчук, В. Василович, В. Шевчук, К. Котик, М. Крисак, Г. Денис, С. Романов, М. Лодба, Л. Ортинська, М. Дробот.

Анна Стусик

ВАСЕТНА, АЛБЕРТА

Відділ ім. О. Басарабової

Річні збори відділу відбулись 14-го листопада, 1972 р. в домі пані Т. Дегодь. Збори відкрила голова пані Т. Дегодь молитвою і хвилинною мовчанкою вшановано померших членкинь. Секретаркою зборів була пані А. Зінік. Слідували звіти діяльности відділу. Голова у своїм слові склала подяку всім членкиням за їх співпрацю і добру кооперацію.

Впродовж року відбулось 11 місячних зборів, на яких ми читали обіжники, листи та інші матеріяли. Діяльність: членкині приготовили осінню вечерю, Різдвяний чай, продаж печива, розігравка речей, Великодний чай і продаж печива. Звіт архіву — відділ купив відповідну шафу (файлінґ кебінет") для архівних матеріялів, в якій упорядковано документи відділу від 1958-1972 р. і хронікальні витинки з преси. Упорядковано всі документи церковної громади від початку заснування — 1939-1972, заснування сестринства від 1957-1972 та матеріяли української школи.

Добродійний комітет відвідував хворих у лікарні та по домах, висилав квіти та картки побажань. Відділ жертвував на Червоний Хрест. стипендійний фонд, музейний фонд, організац. фонд і на місцевий спортовий клюб — $200.00, на місцеву церкву — $150.00.

Фінансовий звіт: в касі з 1971 року осталось $2,327.21, приходи 1972 — $1,085.46, розходи — $1,743.27, в касі осталось — $1,669.40.

Управа відділу на 1973 рік: голова — Є. Лехкодух, заст. голови — Т. Дегодь, секретарка — А. Зінік, заст. секретарки — К. Зінік, касирка — М. Криса. Добродійний комітет — М. Рогожа і М. Харук. Контрольна комісія — Л. Старчук, Т. Барней і М. Дегодь. Референтка архіву — К. Зінік.

Анна Зінік, секр.

ЕНДРУ, АЛБЕРТА

Відділ ім. Л. Українки

Річні збори відділу відбулися 5-го грудня в домі Р. П. Гуцуляк. Збори відкрила предсідниця пані Д. Александрук. Хвилиною мовчанки вшановано померших членкинь. Секретаркою зборів була Р. І. Гуцуляк. Звіти з діяльности здавали членкині управи. Місячних зборів відбулось 10.

Членкині відділу приготовили: вечерю в піст перед Великоднем, вечерю студентам під час гри на льоду, улаштували обід на храм нашої церкви в день Свв. Петра й Павла, обід під час візитації і визвячення в сан священичий о. А. Лакусту, обід на День Подяки. Членкині приготовили 7 перекусок під час зборів Окружної Ради. Відділ дає нагороди студентам української мови в державній школі. Даємо нагороди членкиням, які впродовж цілого року не опускають ані одних місячних зборів.

Членки вишили нові хоругви до церкви. Відділ купив нового павука до церкви. Членки держать порядки

в церкві, а літом садять квіти на цвинтарі. Під час Різдва ходили колядувати і помагали у церковнім базарі, де мали випродаж домашнього печива. На наших зборах ми прочитуємо обіжники з централі, а восени вислали делегатку на пров. З'їзд до Едмонтону.

Управа відділу на 1973-тій рік: голова — Василина Мельник, заст. голови — Ґ. Топольницька, секретарка Р. І. Гуцуляк, касирка — Марія Дребит. Контрольна комісія — Єва Лакуста, п. Александрук, Н. Маркевич. Референтка кухонних справ — Р. П. Гуцуляк. Відділ засилає управі Союзу Українок побажання найкращих успіхів.

Р. І. Гуцуляк, секр.

ВІННІПЕҐ, МАН. Відділ ім. Л. Українки

Річні збори відділу при Катедрі Пресвятої Тройці відбулися 6-го грудня 1972 р. в катедральній залі. Збори відкрила і керувала першою частиною голова пані Галина Богоніс, а секретарювала пані Розалія Кондра. Добродійка Г. Слюзар провела молитву. Слідували звіти членок управи, референток і представниць.

Впродовж 1972 року відбулося дев'ять місячних зборів і одне засідання екзекутиви разом з головами комітетів, щоб вплянувати працю на цей рік. Декотрі справи були полагоджені телефонічно. На наших зборах були читані обіжники — провінційної і крайової управ С.У.К.

Культурно-освітний комітет під час року зорганізував такі імпрези. (1) коротку програму на свято Лесі Українки з поміччю молодшого відділу СУМК під проводом пані Олі Завісляк. Добр. Ю. Лучак прочитала статтю „Погибель або перемога", а добр. Г. Слюзар прочитала твір Лесі Українки. (2) показ виробу пасок —пані А. Бабинець з поміччю пані М. Левицької. (3) доповідь о. Слюзара на релігійну тему — „Церковне право". (4) — укладання квітів — пані Зоня Крипякевич. (5) інформативні і цікаві доповіді дали сумківці про проєкт S.U.C.H. (Save Ukrainian Cultural Heritage). Пан Денис Пігач, студент теології і панна Одарка Лисейко, голова відділу СУМК подали багато інформацій про українських піонерів і Українські Народні Доми. Програмою керувала пані А. Павлик. (6) разом з відділом ТУС відбувся вечерок, на якім п-во А. Павлики розповідали про їхнє враження з подорожі до Аргентіни з нагоди відкриття пам'ятника Т. Шевченкові в Буенос Айресі. (7) разом з ТУС відбувся виклад о. прот. Д. Лучака про його поїздку з добродійкою до Святої Землі і України. (8) вечерок ручного мистецтва. Показ проглядок (слайдс) з різними взорами і стібів — перевела пані А. Павлик. (9) разом з ТУС відбувся виклад проф. С. Погорілого про українського філософа Григорія Сковороду.

Комітет членства улаштував програму на день членства. Було представлено 8 нових членок. Заплачених членок є 162, а почесних членок 11. Виступав сумківський хор під керівництвом п. В. Соломона, були українські танки і інструментальні точки. Пані М. Мандзюк, від провінційної управи дала доповідь на організаційну тему.

Жіноче товариство відбуло весняний і осінний чай, базар і продаж вареників під час зимового сезону. Т-во зайнялося Святою Вечерою, храмовим обідом, обідом під час похорону св. пам. Митрополита Іларіона, обідом в катедрі для студентів літніх курсів Колегії Св. Андрея, обідом під час канонічної візитації, обідом під час З'їзду СУС і Колегії Св. Андрея, похоронним обідом бл. пам. І. Сирника.

Господині подавали чай і перекуску під час різних імпрез в катедрі, мали продаж печива і один смоґазборд, також похоронні обіди чи перекуски.

Наш відділ співпрацює з льокальним відділом Комітету Українок Канади. Брали участь у річнім чаю, продажі печива, чаї для Інституту Сліпих. Товариство вислало дві членки на бенкет КУК з нагоди передачі поста президента КУК перший раз представникові з організації СУС д-рові П. Кондрі.

Декотрі членки під проводом пані М. Левицької ходили шити до Червоного Хреста один раз на місяць. Цього року дали 51 південної праці, вшили 2,035 кавалків і виплели 4 афганів.

Наш відділ співпрацює з Вінніпезькою Жіночою Радою.

Товариство помагає молодшому відділові СУМК через представниці. Пані Завісляк, інструкторка, посвячує багато часу й енергії, щоб кожного тижня вечерок був цікавий і поучаючий для них .В програму входить читання, спів, драма, танки, дискусії, доповіді, писання писанок, ручна робота. Брали активну участь в Джемборі у Вайті і в Ворк Шоп музики і співу в Вінніпезі. Їздили з сумківським хором до Давфину, Вислали 7 членів на пров. з'їзд СУМК в Давфині; багато помочі вони подають під час різних імпрез в катедрі. Також мають соціяльні вечірки. За 1972 р. відбули 26 сходин і річні збори.

Наш відділ помагав старшому відділові СУМК через представницю.

На закінчення сезону була улаштована вечеря в їдальні павільйону Кілдонан Парку для членок товариства. По вечері було вшановано почесних членок і вручено дарунки на пам'ятку.

Добродійний комітет відвідав православних громадян у Старечім Домі.

Куплено нову посуду до кухні.

Пожертви відділу: катедра—$2,470, Музейна Фундація С.У.К. — $2,000, стипендії на літні курси Колегії Св. Андрея — $100.00, Колегія Св. Андрея — $100, Пров. орган. фонд — $25, РУШ нев'янучий вінок бл. п. І. Сирника — $50, стипендійний фонд до пров. екз. — $20, ЮК-СОР — $30, Літня Оселя „Веселка" — $100.

Фінансовий звіт: перенесено 1971 р. — $2,024.34, загальний прихід 1972 р. — $10,157.55, загальний розхід в 1972 р. — $7,167.86, осталося в касі 30 листопада 1972 р. $5,014.03.

До переведення другої частини річних зборів вибрано пані А. Павлик, на секр. пані Р. Кондру. Пані Павлик покликала пані Мирославу Карп'як, голову номінаційної комісії до звіту. Пані Зучкан піддержала звіт як читано. Всі погодилися на звіт. Заряд відділу на 1973 рік:

Уступивша голова — К. Крипякевич, голова — Галина Богонос, заст. гол. (1) С. Бейзик, (2) Г. Романюк, (3) П. Ґорун, рек. секр. — Розалія Кондра, кор. секр. — Надія Шаварська, фін. секр. — Дарія Земанська, касирка — Галя Майба, контрольна комісія — О. Шарган, М. Войтович, Т. Меленик.

Референтки: мистецтва і музею — М. Ковальчук, архіву і „Промінь" — Д. Черевик, преси — Є. Білич, член-

ства — А. Назаревич і В. Курик, ґардероби — М. Монастирська.

Представниці до: Вінніпезької Жін. Ради — Є. Соломон і М. Івашко, Ком. Українок Канади — С. Яременко, Г. Баляс, М. Юрків, Червоного Хреста — М. Левицька, О. Шарган, С. Тесарська.

До надзірної ради стар. від. СУМК — М. Пестрак і Є. Зучкан, до мол. від. СУМК — О. Завісляк і Є. Василишин.

Голови комітетів: культ.-осв. — добр. Ю. Лучак, продаж книжок — А. Сарчук, відвідування хворих — В. Павлюк, телефонічний — А. Олійник, програмовий — С. Тодащук, добродійний — М. Острижнюк, господині — М. Ґуринов і Ю. Супрун.

Розалія Кондра, рек. секр.

ВТРАТА ДОБРОЇ ЧЛЕНКИ
Монтреал, Кве.

В понеділок, 2 квітня 1973 р., в монтреальському шпиталі упокоїлася на 72 році свого життя наша дорога членка лл. п. Марія Король. Похорон відбувся в четвер 5 квітня. Заупокійну Службу Божу відправив в Соборі Св. Софії о. Ігор Куташ, а дякував п. Олекса Кіпибіда. Тіло поховано на цвинтарі Мавнт Роял, секції Українського Православного Собору Св. Софії.

Марія, з роду Новосельска, народилася 23 вересня 1900, в селі Люблянки Нижчі повіт Збараж, а 16 лютого вийшла заміж за Степана Короля родом з села Лисиченець. В 1928 році муж приїжджає до Канади, а в 1930 спроваджує Марію до Канади, де проживають два роки, потім три роки в Торонті, а в 1935 переїжджають на сталий побут до Монтреалу. В Монтреалі обоє стають членами Собору Св. Софії і посвячуються віддано праці на полі розбудови першої Української Православної Церкви на сході Канади. В 1935 році Марія вписується в членки Союзу Українок Канади, відділ ім. Доньки України, в якім товаристві вона працювала до самої смерти.

Покійна залишила в смутку чоловіяк Степана і племінника Андрія Барана з дружиною і двома синами, та членок Союзу Українок Канади, відділ ім. Доньки України в Монтреалі, з якими покійна такі довгі літа віддано працювала для добра нашого народу і церкви. Нехай Всевишний поставить її по своїй правиці, а канадійська земля хай для неї буде пером. Вічна їй пам'ять!

Довголітна приятелька

Чоколядові горнятка

Для гостинних прийнять нераз бажається подати відмінний десерт. Чоколядові горнятка з відповідною начинкою надаються для таких потреб. Їх можна наповнити звичайним ванілевим кастардом з бананами й верх прикрасити горіхами, або можна подати в них морожене з прикрасою овочів або горіхів на верху. Чоколядові горнятка легко зробити. Уживається для того фасолькову чоколяду до печива.

1 пачевка напів солодкої чоколяди (semi-sweet)
6 дво-цалевих паперових горнят до печива

Розтопити чоколяду в маленькій посудині над парою. Не мішати чоколяди, бо пізніше на горнятках буде білява закраска. Боком малої ложечки обліпювати середину паперових формочок. Відставити їх до холодільника, щоб чоколяда остигла й затвердла. Коли готові, зняти дуже уважно папір, щоб не покришити чоколядової форми, наповняти чоколядові горнятка бажаною холодною начинкою, прикрасити верх і подавати на стіл кожну зосібна на маленькій мисочці.

ВЖЕ ВИЙШОВ З ДРУКУ ПІДРУЧНИК

для навчання української мови

ДИВИСЬ – СЛУХАЙ – ГОВОРИ

Ч. II „ЗИМА"

Є це продовження першої частини „Осінь", який був вийшов на початку шкільного року. Це підручник для учителів і учнів, опрацьований по спеціяльній методі у навчанні і поліпшенні української мови. Авторка — Софія Василишин, мовний редактор — Василь Ніньовський.

В перших сторінках підручника є обширні пояснення та інструкції обома мовами — українською і англійською для учителів, і також родичів. Підручник багато ілюстрований. **Ціна — $1.50** з пересилкою.

Це видання Ради Української Школи. У продажу є так само перша частина — „Осінь" — **$1.50.**

Замовлення посилати на адресу:

EDUCATIONAL FUND OF W. SARCHUK
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. John's Ave., Winnipeg, Man. R2W 1G8.

ДОМАШНЄ ГОСПОДАРСТВО

Юшка у суниць з овочевим вином

З двох кварт суниць вибрати найкращих одне горнятко, решту перетерти через сито, додати 1 літру перевареної води, склянку білого вина, сік з пів цитрини, трохи цитринової шкірки, чверть фунта цукру, вимішати добре, щоб цукор розпустився і дати до холодільника. Відібрані суниці опісля дати до зупи.

Сира городина

Сирі салатки, городинні чи овочеві, це для нас невичерпане джерело вітамін, мінеральних солей, ензимів, які впливають корисно на переміну матерії, квасів, які мають дезинфекційне значення та побудужують сильніше виділювання шлункових соків. Також барвники, як хлорофіл, флявіна, каротина мають першорядне значення. А всі ці названі вартості можемо тільки сирівки впровадити до організму.

Приладжуючи сирівки, мусимо овочі й городину дуже дбайливо вимити, щоб не впровадити з сирим харчем якоїсь інфекції до організму. Звичайно все дрібно кроїмо та приправляємо цукром або сіллю, які змякшують тканку. Деякі сирівки приладжуємо на кілька годин, а другі знов безпосередньо перед поданням.

Зменшім солодощі та вудженину, яка так гостро приправлювана, а введім щодня сирівки у наше харчування.

Сирівки з моркви

1 ф. моркви
½ ф. квасних яблук
2 ложечки тертого хрону
1 ложечка цукру
сок із пів цитрини
4 ложки квасної сметанки

Моркву почистити і втерти на дрібній терці. Яблука пообирати і втерти на грубшій терці. Получити все разом і доправити до смаку. Приготовляти безпосередньо перед подаванням.

Юшки з ягід

Горнятко ягід, або полуниць, також можуть бути малини, ожини, черешні, порички, аґрест, переполоскати водою. Розпустити (пом'яти) їх і варити під покришкою 15 хвилин. Перецідити крізь ситко, поцукрувати до смаку, дати одну ложечку картопляної муки, додати трохи соку з цитрини і хай закипить. Подаємо на холодно, як і на гарячо. Додати на кожну тарілку ложку густої сметани.

УВАГА... ВЕТЕРАНИ КАНАДСЬКОЇ АРМІЇ І СОЮЗНИХ ДЕРЖАВ, А ТАКОЖ ЇХНІ ВДОВИ

Нові зміни в чартері ветеранів уповноважнюють більше канадців, старших і новоприбулих одержувати додаткові гроші на витрати, які виплачувані на підставі Закону про допомогу воєнним ветеранам і Закону про пенсії і допомогу ветеранам Громадянської війни.

Ветерани 1-ої і 2-гої Світових війн та війни в Кореї, які служили в збройних силах Брітанського коммонвелту, або в збройних силах країн, союзних з Канадою, і члени деяких допоміжних службових частин, що були затруднені в час воєнних дій, як торговельні моряки тих країн, уповноважнені до допомоги, **ЯКЩО вони жили в Канаді 10 літ** і якщо вони відповідають вимогам воєнної служби, вікові і медичним приписам.

Вдови і сироти по таких ветеранах також уповноважнені.

Обмеження у зв'язку з особистим майном вже знесені, це означає, що право на допомогу не є залежне від того, яким викажеться майно апліканта; проте прибуток з цього майна береться до уваги.

Самотні одержувачі можуть **заробляти нерегулярно** до $1,000, чого **не береться до уваги,** так як заробітків до $1,500 одружених. Також не береться до уваги місячних додатків старечої платні та гарантованого прибутку в сумі $15 для самітних і $30.00 для одружених.

Рати і границі прибутків піднесено — до $151.14 і $257.21 на місяць тим першим, а $191.14 і $327.21 тим останнім, що означає, якщо Ваші місячні прибутки є менші, чим згадані позиції, Ви можете звертатися за допомогою для воєнних ветеранів або для ветеранів Громадянської війни.

Так рати, як і границі прибутків підносяться кожного року, щоби тримати крок з піднесеними цінами на продукти щоденного вжитку.

За дальшими інформаціями, і щоб скласти аплікації, пишіть до: **THE SECRETARY OF YOUR WVA DISTRICT AUTHORITY, або на адресу: THE CHAIRMAN, WAR VETERANS ALLOWANCE BOARD, OTTAWA, CANADA, K1A 0P4.**

Published under the authority of The honourable D. J. MacDonald, Minister of Veterans Affairs.

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

У річницю 50-ліття смерти моєї покійної дружини, бл. п. Анни, яка упокоїлась 25 травня 1923 року, залишаючи маленькі діти сиротами, а шануючи пам'ять покійної, складаю пожертви на нашу пресу, як „Вісник", „Український Голос" і „Промінь", якого моя теперішня дружина цінить і понад все любить читати, висилаю $20.00 на прес. фонд журнала. Покійній моїй першій дружині Анні сотвори Господи вічний спокій і вічную пам'ять.

Михайло Коваль, Келгари, Алта

— — — —

У світлу пам'ять моєї дорогої хресної мами, бл. п. Теклі Яськів з Монтреалу, яка відійшла у вічність 22-го лютого 1973, замість вінка на свіжу могилу складаю $5.00 на журнал „Промінь".

Надія Данкевич, Торонто

— — — —

На свіжу могилу моєї дорогої приятельки, заслуженої довголітньої членкині відділу ім. Кн. Ольги бл. п. Марії Михайлюк, замість китиці квітів складаю $4.00 на журнал „Промінь".

Анна Малиш, Вернон

— — — —

На нев'янучий вінок у пам'ять моєї дорогої братови, бл. п. Анастасії Григорчук, засилаю $25.00 на журнал „Промінь", якого Покійна високо оцінювала.

Докія Масцюх, Кортней, Б.К.

— — — —

Замість квітів на свіжу могилу нашого улюбленого мужа, батька і дідуся, бл. п. Стефана Кузменка, який упокоївся 28 квітня 1973 р. на 76-му році свого трудолюбивого життя, в його світлу пам'ять складаємо $6.00 на журнал „Промінь".

Дружина Варвара, дочка Ніла з мужем Михайлом і онука Галина.

Торонто

— — — —

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. Марії Доменко, моєї дорогої приятельки, яка упокоїлась, 13-го лютого 1973 року, в її світлу пам'ять складаю „нев'янучий вінок" і засилаю $5.00 на журнал „Промінь".

Марія Костюк, Ванкувер

— — — —

Провінційна Екзекутива Союзу Українок в Бр. Колюмбії, складає нев'янучий вінок на свіжу могилу бл. п. Марії Михайлюк, нам дорогої і довголітної організаторки в Екзекутиві, яка щиро працювала у свої ділянці в окрузі Вернон. В її світлу пам'ять засилаємо $5.00 на журнал „Промінь". Висловлюємо глибоке співчуття мужеві і родині.

За Екзекутиву,

П. Клюкевич, референтка

Складаємо нев'янучий вінок на свіжу могилу бл. п. Марії Михайлюк, нашої дорогої Приятельки, яка упокоїлась в Бозі 24-го травня 1973 року у Вернон, Б.К., у світлу пам'ять покійної засилаю $5.00 на журнал „Промінь".

Емілія і Богдан Ханасик, Вернон, Б.К.

— — — —

У світлу пам'ять моєї дорогої Приятельки, бл. п. Марії Михайлюк, складаємо нев'янучий вінок на її свіжу могилу і засилаю $5.00 на журнал „Промінь".

Настасія Микитюк, Вернон, Б.К.

— — — —

У пам'ять моєї ніколи незабутньої дорогої доні Юлії у 25-ту річницю смерти, яка упокоїлась 16-го червня 1948 року, в її світлу пам'ять замість китиці пахучих квітів складаю $5.00 на журнал „Промінь".

Гафія Янішевська, Едмонтон

— — — —

У першу річницю смерти нашого найдорожчого і незабутнього мужа, батька і дідуся бл. п. Николи Велещука, який упокоївся 1-го червня в Едмонтоні, в пам'ять складаємо $15.00 на журнал, як нев'янучий вінок на його могилу.

Дружина Анна Велещук, діти і внуки

— — — —

У третю річницю смерти нашого улюбленого батька, дідуся і мужа, бл. п. Корнила Редкевича, який відійшов від нас у вічність 8-го липня 1970 р. в його світлу пам'ять кладемо нев'янучу китицю червоної калини на його могилу і засилаємо $15.00 на журнал „Промінь".

Спи спокійно, наш Дорогий і ніколи Незабутний!

Син д-р Зеновій з родиною, дочка Оля Просер з родиною і дружина К. Редкевич, Монтреал.

— — — —

Складаємо нев'янучий вінок на свіжу могилу бл. п. Петра Рипки, батька вельмишановної добродійки Марії Василів, який упокоївся 31-го травня 1973 р., і засилаємо на пресовий фонд журнала „Промінь" $18.00.

Висловлюємо глибоке співчуття дружині покійного, Анні Рипці, о. митрату і добродійці Василів та їх родинам. Вічна Йому Пам'ять!

Добродійки: Юстина Мельничук, Марія Керніцька, Надія Крищук, Надія Стус, Наталка Фляк, Стефанія Юрківська, Едмонтон

— — — —

Замість квітів на могили моїх дорогих, незабутніх родичів — Маму, яка відійшла у вічність 1947 року і батька, який упокоївся в Україні 10 червня 1973 року, в їх світлу пам'ять засилаю $5.00 на журнал „Промінь".

Дочка Галина, зять Андрій і внук Андрійко Українець, Гемільтон

P 91.
SAMYCIA MRS S
6712-111 AVE
EDMONTON
T5B 0A7
JAN 74
ALTA

ПРИ ПРАЦІ ДЛЯ „ПРОМЕНЯ"

Торонто, Онт.—Відділ „Тризуб" улаштував вечір у користь журнала з чого реф. Стефанія Олійник переслала $70.00

Монтреал, Кве.—З нагоди прийняття в честь пані Е. Гукало зібрано на пресовий фонд $20.00, — до цього пані Гукало склала пожертву в сумі $10.00, разом М. Нема доручила 30.00

Стирджис, Саск.—Відділ ім. Лесі Українки з нагоди дня членства 19.00

Норт Бетлфорд, Саск.—Відділ ім. О. Пчілки, реф. М. Гарасимів переслала $18.00 на передплати.

Монтреал, Кве.—Відділ ім. Ганни Барвінок з розігравки писанок 26.00

Відділ ім. Доньки Українки, голова С. Кульба з нагоди прийняття в честь пані А. Твердун, переслала 20.00

Ст. Кетеринс, Онт.—З похорону бл. п. Семена Монастирського, о. Ф. Легенюк переслав збірку на на пресовий фонд 15.00

У цій сумі включено $5.00 жертву пані Катерини Василишин з Бімзвил, Онт.

Ванкувер, Б.К.—Відділ ім. Л. України, реф. П. Клюкевич пересблала $56.00 на передплати й жертви на нев'янучі вінки.

Саскатун, Саск.—Відділ ім. О. Кобилянської, реф. М. Гарбус на нев'янучі вінки й $42.00 на передплати.

Вінніпеґ, Ман.—Відділ ім. Л. Українки при Катедрі Пресв. Тройці, реф. Д. Черевик $70.00 на передплати поновлені й нові.

Гамільтон, Онт.—Відділ ім. Л. Українки, реф. А. Бело $15.00 на передплати.

Реджайна, Саск.—Відділ ім. Доньки України, Н. Зенчишин, $18.00 на передплати.

Йорктон, Саск.—Відділ ім. О. Пчілки, П. Семенюк, $12.00 на передплати.

Принс Алберт, Саск.—З похорону бл. п. Стефана Луцюка, о. М. Олесюк переслав на прес. фонд 10.00

Також $15.00 на передплати.

Індивідуальні пожертви

Д-р Зоя Плітас — Торонто, Онт. $10.00
Олекса Сторож — Винярд, Саск. 8.00
Ольга Семенюк — Емесбурґ, Онт. 5.00
Маріянна Луцак — Едмонтон, Алта. 5.00
Н. Данькович — Торонто, Онт. 5.00
Н. Гречка — Ванкувер, Б.К. 5.00
Ф. Ємчук — Тандер Бей, Онт. 5.00
Марія Туртяк — Маямі, Флорида 4.00
Анастасія Забродська — Ленсинґ, Ман. 4.00
Флоренс Тацюк — Гаєс, Саск. 4.00
В. Вусата — Монтреал, Кве. 4.00
А. Палієнко — Торонто, Онт. 4.00
А. Крейґ — Миннеаполис, Мин. 4.00
П. Дмитренко — Ґримзбі, Онт. 4.00
М. Козак — Гамільтон, Онт. 3.00
М. Малик — Драйден, Онт. 3.00
А. Пригорницька — Торонто, Онт. 3.00

По $2.00—Пані: А. Борискевич — Мисисаґа, Онт., Дарія Балько — Вінніпеґ, Ман., Т. Клемба — Лашін, Кве., Ольга Кучарська — Монтреал, Кве., Олександра Мельник — Савт Ґейт, Каліф., В. Нелипа — Торонто, Онт.

По $1.50—Маруся Текела — Монтреал, Кве.

По $1.00—Єлисавета Кудла — Келовна, Б.К., К. Сосницька — Монтреал, Кве., Анна Ф. Бельбас — Росборн, Ман., П. Остапчук — Торонто, Онт., А. Сірик — Рочестер, Н.Й., Н. Блаженко — Стоні Крік, Онт.

ПРИСЛАЛИ НОВІ ПЕРЕДПЛАТИ

Докія Черевик — Вінніпеґ 2
Михайлина Нема — Монтреал 1
Анна Ф. Бельбас — Росборн, Ман. 1
Катерина Юрків — Гаєс, Саск. 1
Ірина Ґудзовська — Торонто 1
В. Дзіковська — Сван Ривер, Ман. 1

ЗГОЛОСИЛИСЯ БЕЗПОСЕРДНЬО ЗА ЖУРНАЛОМ

Б. Панчишин — Бруксбі, Саск., В. Галик — Мелвил, Саск., З. Карпинець — Виндзор, Онт.

Висловлюємо щиру подяку всім жертводавцям і всім тим, що працюють на користь журнала.

Адміністрація

UKRAINIAN EMBROIDERY DESIGNS AND STITCHES

Опрацювала Анастасія Рурик

Це вже друге видання про вишивки і стіби в англійській мові. Багато ілюстрована, 12 сторінок взорів вишивок, 8 з них в кольорах, багато ілюстрованих взірців на вишивання декоративних подушок, обрусів, доріжок, рушників з показником кольорів ниток. . взори вишивок полтавського вирізування, роблення мережок. Стіби показують як легко навчитись вишивати гладдю, низинкою, яворівкою та багато інших стібів.

Книжка має 130 сторін друку, широкий формат, вигідний для розміщення взорів, спеціяльна оправа, щоб книжка легко відкриваалсь.

Ціна $6.00

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N of CANADA
A-25 11024 - 82 Ave. Edmonton, Alta
T6G 0T2.